

Máriina

ROČNÍK XXXIV.

číslo 1/2024

ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Príd', Pane Ježišu!

MARIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 1/2024

ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Január 2024
1. štvrtrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,50 € za kus,
ročné predplatné 6,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: mkh.zdruzeniemd@gmail.com
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávateľia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podílnosti
a včas ich vyrovná.

„Príď, Duchu Svätý!

Je potrebné nové a univerzálne
vyliatie Ducha Svätého, aby ste dospeli
do tak veľmi očakávanej novej doby.
Treba, aby skoro prišli druhé Turíce.

Druhé Turíce môžu prísť iba
v duchovnom večeradle môjho
Nepoškvrneného Srdca. Pre túto obnovu
dnes pozývam celú Cirkev, aby vstúpila
do večeradla, ktoré vám pripravila nebeská Matka pre
poslednú dobu. Môžete tam vstúpiť úkonom zasvätenia
môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Žiadam, aby toto zasvätenie,
o ktoré prosím s toľkou ustarostenou nástojčivosťou, vykonal
biskupi, kňazi, rehoľníci a veriaci. Nech ho urobia všetci, aby
sa skrátil čas veľkej skúšky, ktorá už nastala...

Moja hodina je hodinou Ducha Svätého.

Víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca sa uskutoční
zároveň s veľkým zázrakom druhých Turíc.

Z neba zostúpi nový oheň a očistí celé ľudstvo,
ktoré sa vrátilo k pohanstvu. Bude to ako súd v malom a
každý sa uvidí vo svetle Božej Pravdy. Tak sa hriešnici
navrátia k milosti a k svätosti, zblúdili na cestu dobra,
tí, čo sa odvrátili, navrátia sa do Otcovho domu. Chorí
dosiahnu úplné uzdravenie. Pyšní, nečistí a zlí satanovi
spolupracovníci budú navždy porazení a odsúdení.

Potom moje Srdce Matky zvíťazí v celom ľudstve, ktoré sa
navráti k novému zasnúbeniu lásky a života s nebeským Otcom.

Príď, Duchu Svätý!

Príď na hlas tvojej milovanej Nevesty, ktorá ťa volá...

Duch nemôže odolať hlasu Nevesty, ktorá ho volá. Preto
sa všetci pripojte ku mne, moji malí synovia, v dnešnom
vzývaní Ducha Svätého. Vaša úpenlivá prosba nech sa stane
modlitbou tejto poslednej doby. Nech vaša modlitba je
neprestajná, často ju opakujte, pretože vás ju naučila a o
ňu vás vrúcne žiada vaša nebeská Matka: 'Príď, Duchu
Svätý, príď na mocný príhovor Nepoškvrneného Srdca
Panny Márie, tvojej milovanej nevesty.'

A otvorte si srdcia nádeji, lebo má k vám prísť najväčší
zázrak druhých Turíc.“
(22. mája 1994)

MARIÁNSKE KŇAZSKÉ HNUtie

Ave Mária!

1. januára 2024, Panny Márie Bohorodičky

Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia,

prežívame jubilejné roky: v roku 2022 sme oslavovali 50 rokov od vzniku Mariánskeho kňazského hnutia, v roku 2023 bolo 50 rokov od prvých „verejných posolstiev“ a zrodenia knihy „Kňazom, najmilším synom Panny Márie“ a v tomto roku 2024 je 50 rokov, odkedy Panna Mária žiadala dona Stefana, aby nás zhromaždil do večeradla (17. januára 1974: *Večeradlá života so mnou*).

Každé jubileum je príležitosťou na uvedenie si prijateľného daru a na obnovenie odpovede. Zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu je naozaj dar, ktorý zostúpil z neba, aby nám pomohol zvládnuť tento čas, je skutočné „útočisko a cesta, ktorá nás vedie k Bohu“, ako to povedala Panna Mária maličkovej Lucii 13. júna 1917. Aby sme sa naučili žiť ho, dala nám Panna Mária ďalší dar: „večeradlo“. Naša odpoveď nemôže byť iná ako plná vďačnosti a detinskej lásky, teda úprimná a silná odpoveď, reálna a prežívaná v duchovnej angažovanosti a v rozširovaní večeradiel.

V posledných rokoch, predovšetkým okolo týchto výročí, sa prejavujú stále výraznejšie znamenia veľkého súženia a očisťovania, ktoré nám Panna Mária oznamovala v posolstvách (napríklad v roku 1979: *Zmätok, Nedisciplína, Rozdelenie a Prenasledovanie*) a znamenia boja zo Zjavenia 12, červeného draka proti Žene odetej slnkom.

Po smrti dona Stefana či už páter Quartilio Gabrielli, tak aj don Laurent Larrock a naposledy ja snažili sme sa čítať rôzne aspekty a nebezpečenstvá tohto boja vo svetle posolstiev Panny Márie a vidieť, akú cestu nám dala Ona, aby sme zostali verní Cirkvi a spolu s ňou zvíťazili v boji, čiže ako urobiť naše zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu naším spásnym pôsobením v Cirkvi.

Zaiste, občas sa zdá, akoby si niektorí členovia Cirkvi mysleli, že svetlo evanjelia zažiarí viac, keď sa prispôsobí požiadavkám sveta, ako keby priniesli svet ku žiare evanjeliového svetla. Tento pokus bol v Cirkvi vždy veľkým pokúšením, ktoré v skutočnosti ničí samotné evanjelium a jeho moc. Ježiš nikdy nič také neprijal, naopak, bol veľmi kategorický: „Kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje“ (Mt 12,30); „áno-áno, nie-nie“ (porov. Mt 5,37); „vy ste svetlo sveta“ a „vy ste soľ zeme“ (porov. Mt 5, 13-14).

„Ale ak soľ stratí chuť... už nie je na nič, len ju vyhodíť von, aby ju ľudia pošliapali.“ Nevernosť náuke sa stane neverou voči evanjeliu a samému Pánovi, to nám Panna Mária povedala mnohokrát; ukazuje sa ako zdanlivá vernosť, ktorá prináša v skutočnosti klam, tak ako soľ bez chuti vyzerá ako soľ, ale v skutočnosti iba oklame toho, kto ju ochutná.

Kolkokrát nás Panna Mária volala znova k vernosti! Práve nevernosť nás kňazov je príčinou jej plaču (13. júla 1973, 31. decembra 1990), práve kvôli nej začala s donom Stefanom svoje dielo Mariánskeho kňazského hnutia, počnúc 8. májom 1972.

Nevernosť kňaským povinnostiam, nevernosť náuke, zrada kvôli nasledovaniu svetáckej mentality.

Práve preto, aby nás naučila byť vernými, ponúka nám Panna Mária zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu ako „útočisko a cestu“ v tomto čase očisťovania a veľkého súženia (veď aj spievame „si svetlom a cestou nám na zemi“). Tieto „päťdesiatročné jubileá“ medzi rokmi 2022 a 2024 sa nás spytujú a pripomínajú nám, že nemôžeme jednoducho len oceňovať, alebo len milovať to, čo hovorí Panna Mária, ale... treba to žiť! Žiť skutkami, ako nám to Ona hovorí a nežiť iným spôsobom!

Preto sa môžeme pýtať: čo chýba kvalite nášho života v Mariánskom kňazskom hnutí, čo zo zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu neuvádzame do života?

Chceme byť tiež zbraňami, to áno, ale nemôžeme byť vybitými zbraňami. Sme povolaní byť duchovnou zbraňou, ktorá je v skutočnosti liekom, protijedom, prospešným všetkým proti smrteľnému jedu Veľkého draka, ktorý chce strhnúť tretinu hviezd z neba (Zjv 12,4; porov. 13. mája 1976) a zadusiť Cirkev i ľudstvo temnotou, nejasnosťou a tou „úzkosťou, akej ešte nikdy nebolo od začiatku zeme“ (porov. Dn 12,1; 29. septembra 1979).

V poslednom čase počujem, ako sa stále viac ľudí pýta: „Čo máme robiť?“ Cirkev náuku nikdy nezmenila, jediná vec, ktorú treba robiť, je zostať vernými evanjeliu a Katechizmu katolíckej Cirkvi, ktorý Panna Mária nazvala „špeciálnym darom môjho Nepoškvrneného Srdca pre tieto vaše časy“ (1. januára 1993). Keď ho Ján Pavol II. schválil, vyhlásil, že „je výkladom viery Cirkvi a katolíckeho učenia, ako ich potvrdzuje alebo objasňuje Sväté písmo, Apoštolská Tradícia a Učiteľský úrad Cirkvi. Vyhlasujem ho za bezpečnú normu pre vyučovanie viery a preto aj za platnú a oprávnenú pomocku v službe spoločnosti Cirkvi“ (porov. *Fidei Depositum IV.*). Vzhľadom na túto tému nám Benedikt XVI. pripomenul, že „každé naše ohlasovanie sa musí držať Božieho Slova: „Moje učenie nie je moje“ (Jn 7,16). „Neohlasujeme súkromné teórie a názory, ale vieru Cirkvi, ktorej slúžime“ (sv. omša zo svätenia olejov, 5. apríla 2012). Naša viera, naše svedectvo a pre nás kňazov aj naša pastoračná činnosť nemôžu inak ako zostať pod týmto dohľadom.

Tak teda, na otázku „čo máme robiť?“ je dobré odpovedať najprv sebe samým, a to tak, ako učil sv. Peter: „robte pokánie, obráťte sa“ (porov. Sk 2 a 3), ktorou pokračoval v prvom Ježišovom učení: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajaňte sa a verte evanjeliu.“ (Mk 1,14). „Robte

pokánie“ a „Nasledujte ma“ (porov. Mt 4, 17-19). Bez obrátenia, teda bez ľútosti neexistuje kresťanský život, milosť nás nemôže premeniť, sviatosti sa nesmú prijať, požehnania nás nemôžu priblížiť k Bohu, ani rozvinúť dary Ducha Svätého. Bez obrátenia je jedine klam.

Naša každodenná cesta obrátenia a vernosti, hlavne tak, ako nás to učí Panna Mária úkonom zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu, je našou konkrétnou a konštruktívnou odpoveďou. Na tejto ceste učí nás kňazov, aby sme prežívali do hĺbky aspekty Ježišovho kňazského života.

Jedno z najdôležitejších ovocí zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu je účasť na diele vykúpenia s tým, čo nás najviac pripodobňuje Najsvätejšiemu Srdcu a Nepoškvrnenému Srdcu, čiže obetovanie utrpenia. Nielen fyzického utrpenia alebo utrpenia každodenného života, ale aj utrpenia zo situácie duší počas veľkého súženia a uprostred očisťovania. Utrpenia zo zmätku toľkých duší, tiež z odpadu niektorých pastierov, z neschopnosti podaktorých, aby pochopili nenápadnú diabolskú taktiku, ktorá vedie od Kristovho evanjelia ku zmätku antikrista.

Je to utrpenie kvôli Cirkvi, zradenej a bitej svojimi (porov. napr. 1. januára 1994, 4. apríla 1996). Sme povolaní prijať toto utrpenie, avšak nie iba naše, ale aj to, ktoré prežívajú stratení, pomáhať v utrpení dušiam tých, ktorí sa nechávajú unášať zmätkom, obetiam pôsobenia zlého proti Cirkvi: „Tak sa stanete dobrými samaritánmi pre dnešnú Cirkev, ktorá tak trpí“.

(1. januára 1992)

Naše utrpenie nesmie byť zatvorené v nás samých, ale má byť utrpením z milosrdenstva. Je to druh utrpenia, ktorému sa musíme učiť niest ho, aby sme nevybočili kvôli pomýlenému spôsobu utrpenia. Musíme sa učiť urobiť ho plodným a výnosným. Jedna vec je lamentovať, druhá vec je vedieť trpieť, rozdiel je podstatný. Ak budeme vedieť dobre prežívať utrpenie, ono bude ako by hradzou proti činnosti zlého proti Cirkvi. Inak bude neužitočné. Potrebu-

jeme sa modliť, aby sme sa naučili žiť toto utrpenie tak, ako nás to učí Panna Mária, ako ho prežíva ona.

Pozývam vás, aby ste meditovali predovšetkým o dvoch posolstvách:

– 9. júl 1975: „Váš najťažší kríž“ a

– 8. apríl 1977: „So mnou pod krížom“. Sú také bohaté, že ich nemôžem zredukovať, aby som citoval len niektoré časti. Keď si prečítame tieto, počúvajte Pannu Máriu aj v niektorých ďalších posolstvách, kde nás učí, aby sme žili v dôvere, obeť, v pokore, v odčiňovaní, aby sme boli potešovaní a tiež tešiteľmi, aby sme sa modlili vo večeradlách a tak si vyprosili dar Ducha Svätého:

„Milovaní synovia, prežívajte so mnou v tichu, modlitbe a bolesti tieto cenné hodiny utrpenia. Opakuje sa v Cirkvi, ktorá je jeho mystickým telom – obnovuje sa vo vás všetkých, ktorí ste povolaní za služobníkov jeho lásky a jeho bolesti... So mnou neste každý deň svoj ťažký kríž. Vylievajte svoju krv z lásky. Dajte sa položiť na oltár svojho vlastného kríža. Ako krotkí baránkovia dovoľte, aby vaše ruky a nohy boli tiež prerazené kľincami. Milujte, odpúšťajte, trpte a obetujte sa Otcovi z lásky za záchranu všetkých.“

Nechajte potom, aby vás vaša Mama uložila do nového hrobu svojho Nepoškvrneného Srdca v okamihu, keď je celá Cirkev pozvaná prežívať mysticky toto utrpenie, odsúdenie a smrť, v očakávaní hodiny zmŕtvychvstania.“

(17. apríla 1981)

„Toto je vaša hodina: hodina apoštolov môjho Nepoškvrneného Srdca. Rozširujte s odvahou Ježišovo evanjelium, bráňte pravdu, milujte Cirkev: pomáhajte všetkým, aby utekali pred hriechom, žili v milosti a láske Božej. Modlite sa, trpte, odčiňujte.“

(1. januára 1979)

„Nech sa otvoria chudobné jaskyne vašich srdc, ktoré musia v hlboké noci horieť svetlom neotrasiteľnej viery, istej nádeje a vrúcnej lásky. Trpte trezливо a s dôverou. Ako pre mňa, tak aj pre vás je utrpenie, ktoré od vás Pán žiada,

súčasťou jeho láskyplného plánu.“ (24. decembra 1984).

„Radosť kríža. Radosť zostávať stále v mojom Bolestnom Srdci a zakúšať v ňom celú nevýslovnú horkosť svojej Matky. K tejto radosti chcem viesť všetkých kňazov svojho Hnutia.

Musia poznať, že ja úplne premieňam a pretváram ich život tým, že naozaj vážne beriem dar, ktorý mi dali svojím zasvätením.

Povediem ich, tieto svoje deti, k veľkej dokonalosti v láske, v utrpení a v láske ku krížu. Blíži sa chvíľa, keď budem môcť pracovať na záchrane sveta prostredníctvom utrpenia svojich synov kňazov. (...) Od nich chcem dôveru, modlitbu, jednoduchosť a mlčanie.“ (23. marca 1974)

„Vstúpili ste do ostrých časov očisty a pre všetkých sa nutne rozmnoží utrpenie.

Aj moja Cirkev sa potrebuje očistiť od ziel, ktoré ju zasiahli a dávajú jej prežívať okamihy agónie a bolestného utrpenia... Modlite sa, trpte, obetujte sa, odčiňujte so mnou, ktorá som Matkou príhovoru a zadostučinenia.

Tak vy, moji najmilší a deti zasvätené môjmu Srdcu, staňte sa v týchto posledných hodinách roka kvapkami mojich slz, padajúcimi na nesmierne bolesti Cirkvi a všetkého ľudstva, keď vstupujete do ostrých časov očisty a veľkého súženia.“

(31. decembra 1990)

„Zatiaľ čo každým dňom pribúda propagandy a křiku Božích nepriateľov, ktorým sa darí všetkého sa zmocniť, ja žiadam od vás, aby ste odpovedali jedine svojou dôverou a úplnou oddanosťou, modlitbou, utrpením a svojím mlčaním.

A predsa všetko, čo obetujete môjmu Srdcu, stane sa v mojich rukách hroznou zbraňou v boji za víťazstvo v tejto bitke. Proti pyšnému vojsku spupných, ktorí sa búria proti Bohu, postavím vojsko svojich malých, pokorných, opovrhovaných a prenasledovaných synov.“ (30. októbra 1975)

„Obetujte celopal svojho utrpenia. Hodiny, ktoré prežívate, sú naozaj ťažké a bolestné. Čo vás čaká, je utrpenie, aké svet nikdy nepoznal.

Avšak touto obetou môžete zachrániť tých, ktorí sa snažia vás zničiť a môžete robiť dobre tým, ktorí sú pre vás bičom.“ (12. júna 1978)

„Prostredníctvom vás chcem trpieť. Rozšírim vaše srdcia, aby ste mohli pochopiť aj mystérium mojich materských bolestí. Pozrite, či dnes existuje väčšia bolesť, ako moja: Môjho Syna Ježiša urážajú a potupujú; jeho vlastní ho ešte stále opúšťajú a zrádzajú... Majte účasť na mojej materskej bolesti! Neodsudzujte ani neposudzujte nikoho. Modlite sa, milujte a znášajte so mnou kríž tohto utrpenia na záchranu všetkých.“ (30. júna 1982)

„Nikdy nesúďte. Nikoho neodsudzujte. Vašou jedinou úlohou je, aby ste zachraňovali nadprirodzenou silou svojej modlitby, svojho utrpenia a svojho sebaobetovania.“ (27. októbra 1988)

„Pomáhajte svojim biskupom modlitbami, vaším kňazským zariadením a buďte im útechou v ich ťažkej a bolestnej službe. Nech sa vaše srdce otvorí a pomáha všetkým vašim bratom kňazom, nech sa otvorí najmä voči tým, ktorí podľahli ťarche veľkého súženia, ktoré prežívate.

Nikoho neodsudzujte. Milujte všetkých tlkotom môjho Nepoškvrneného Srdca.“ (15. novembra 1995)

„V chráme môjho Nepoškvrneného Srdca vás pripravujem k vášmu kňazskému obetovaniu sa. V týchto časoch veľkého súženia ste povolaní niesť ťarchu veľmi ťažkého kríža. Koľko bolestí vás očakáva! Musíte sa teda pripraviť na vaše kňazské odovzdanie sa na znamenie zadostučinenia a zmierenia, za spásu toľkých mojich stratených detí.

Obetujte Pánovi celý svoj život – svoje telo, svoje srdce, svoju dušu, svoj rozum, svoju vôľu, svoju slobodu. Staňte sa teda dušami vyvolenými, vzácny a milými Bohu, ktoré mu môžem ponúknuť, aby čas veľkej skúšky bol skrátený.“ (21. novembra 1991)

„Žiadam vás tiež o každodenné skutky umŕtvovania a pokánia.“ ... (4. marca 1987)

„Predovšetkým sa vráťte k modlitbe! Modlite sa viac! Modlite sa s väčšou dôverou, modlite sa s pokorou a s úplnou oddanosťou! Najmä sa denne modlite svätý ruženec!

Svojou modlitbou bránite bludu, aby sa viac rozšíril; zamedzujete pôsobeniu zlého ducha; prechádzate do protiútok a stále viac obmedzujete pole jeho pôsobnosti.“ (12. júna 1978)

„Modlite sa so Mnou, pracujte so Mnou, milujte so Mnou, mlčte so Mnou. Mlčanie sa musí pre vás stať znamením mojej materskej prítomnosti.“ (1. mája 1993)

„V týchto večeradiách som skutočne

prítomná a zjednocujem sa s vašou modlitbou.

Nou poskytujete nebeskej Matke výdatnú pomoc k vyproseniu záchrany pre toľkých chudobných synov, úbohých, stratených, i pre riadenie bolestných udalostí vášho času podľa materského zámeru môjho Nepoškvrneného Srdca.“ (7. októbra 1979)

„Venujte každý deň kvety lásky a modlitby vašej nebeskej Matke ako malé deti. Prosím vás, aby ste čím väčší šírili večeradiá, o ktoré som vás už veľakrát žiadala. Ruženec, ktorý sa modlite, má veľmi silnú moc proti zlu a častým zvodom môjho protivníka... Obnovujte každý deň svoje zasvätenie sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu... Prosím vás najmä, aby ste mi obetovali vzácny a vonný kvet vášho utrpenia. Na oltári svojho Nepoškvrneného Srdca chcem obetovať všetkých svojich synov v trvalom úkone obetovania a zmiernenia.“ (1. mája 1994. Hodina Kalvárie)

Drahí spolubratia v kňazskej službe a drahí bratia a sestry, kiežby ste prijali do svojho života dielo milosrdenstva, ktoré nám dáva Najsvätejšia Trojica prostredníctvom Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Nechajme, aby nás slová našej Mamy viedli k tomu, že budeme žiť tak, ako chce Ona tento čas milosti, do ktorého nás Boh vložil, aby sme boli zástupom patriácim k jej Nepoškvrnenému Srdcu.

don Luca Pescatori
responsabile – coordinatore del M. S. M.

Niekoľko správ:

Aj v roku 2023 som mohol navštíviť mnohé večeradiá v Taliansku, Francúzsku, Venezuele (aj na kňazskej obnove), Ekvádore, Uruguaji, Brazílii (na duchovných cvičeniach pre kňazov), v Austrálii a Hong Kongu, pričom som stretol tiež 14 biskupov a 4 kardinálov. Panna Mária pokračuje vo volaní: mnoho ľudí prijalo jej dielo MKH v týchto posledných rokoch. Je tu potom mnoho večeradiel aktívnych už dlhý čas, aj v situáciách ťažkostí a utrpenia: vidím, že ich vernosť je silnejšia ako trápenia,

a v tých večeradiách rastie víťazstvo Nepoškvrneného Srdca stále viac. Svet je znarkotizovaný zo zvädzaní zlého, niekedy môžu aj členovia večeradiel cítiť väčšiu únavu z toho, že sa cítia marginalizovaní alebo sami, ale aj to je súčasťou tohto času milosti, všetko môže byť obetované Panne Márii, aby to obetovala Pánovi od svojich malých detí, slabých a túžiacich po jej pomoci. Zo srdca a v modlitbe ďakujem tým, ktorí animujú večeradiá vo svojich krajinách, a predovšetkým tým, ktorí zdo-lávajú dlhé misijné cesty vo vzdialených krajinách, aby povzbudzovali žiť

zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu.

V roku 2023 sa medzinárodné duchovné cvičenia pre kňazov konali znova v Collevallenze na konci júna, ktorých sa zúčastnilo 150 kňazov a biskupov i niekoľko laikov, ktorí zastupovali svoje krajiny.

Konečne sme mohli urobiť prvé formálne kroky pre začatie kauzy blahorečenia nášho drahého dona Stefana Gobbiho. Modlime sa, aby sa v priebehu zopár mesiacov mohla konečne spustiť oficiálnym spôsobom: od toho momentu (nie skôr) bude považovaný za „Božieho služobníka“. Len čo sa to

stane, dáme správu vám všetkým!

Čo sa týka kauzy blahorečenia o. Nazarena Lanciottiho, modlime sa, aby v priebehu tohto roka mohla byť definitívne uzavretá a aby sme mohli mať dobré správy. Vzhľadom na mučeníctvo, modlime sa stále za našich prenasledovaných bratov, ktorí veľmi trpia.

Pre kňazov: Ďalšie medzinárodné duchovné cvičenia pre kňazov budú znova tradične v Collevalenze, od nedele 23. júna do rána 29. júna. Prosíme laikov, aby podporili (aj materiálne) kňazov a pomohli im zúčastniť sa ich. Pre ďalšie informácie píšete p. Floriovi Querciovi, querciaflorio@gmail.com.

Pre laikov: pokračujem v povzbudzovaní, aby sa v každom štáte konali celonárodné alebo aspoň regionálne obnovy, aj keby sa ich zúčastnilo len niekoľko ľudí. Keď bývajú vo veľkej vzdia-

lenosti od seba a nedarí sa im robiť večeradlá v ich regiónoch, povzbudzujem ich, aby sa stretali aspoň prostredníctvom internetu, ako sa to už robí v niektorých častiach sveta: nie je to náhrada rodinných alebo farských večeradiel, ide o večeradlo navyše, ktoré nás spája a pomáha nám kráčať spoločne po tejto úžasnej ceste Nepoškrveného Srdca. Rovnako povzbudzujem kňazov v každom štáte (alebo aspoň v každej lingvistickej skupine), aby sa stretávali prostredníctvom internetu každý mesiac, aby sa modlili vo večeradle, poznávali sa a pomáhali si priateľstvom a svedectvom. V mnohých krajinách sa to už robí s dobrým duchovným ovocím.

Dovolím si ešte úpenlivo vás poprosiť, aby ste nepadli do pasce rozdeľovania, ale boli ste spojení s Cirkvou

a v Cirkvi, aby ste prijímali so stále väčšou ochotou a zrelosťou náš druhý záväzok, totiž s láskou sa modliť za pápeža, ako nás o to žiada Panna Mária v Úkone zasvätenia sa a žili posolstvá i Úkon zasvätenia bez toho, aby ste nič neuberali ani nepridávali. Iba pokorná modlitba je účinná, iba taká nás drží na ceste Nepoškrveného Srdca, otvára nás k rozlišovaniu, robí nás silnými svedkami a zanecháva v nás dôveru, že Pán vedie Cirkve podľa svojich plánov, niekedy tajomných, v čase veľkého súženia k očisteniu a k Ježišovmu eucharistickému kráľovstvu, v ktorom my ako Cirkve necháme konečne zažiarit svätosti Nepoškrveného Srdca a napokon sa Pán bude môcť znova vrátiť ako víťaz cez nás a medzi nás.

Preklad: Sr. Margita Baroková

PREČO NÁS TOTO VŠETKO POSTIHLO?

Pánov anjel sa zjavil Gedeonovi a prihovril sa mu: „Pán s tebou, udatný hrdina!“

Gedeon mu odpovedal: „Prepáč, môj pane! Keď je Pán s nami, prečo nás toto všetko postihlo? A kde sú všetky jeho divy, o ktorých nám rozprávali naši otcovia, keď hovorili: „Pán nás vyviedol z Egypta“? Teraz nás Pán opustil a vydal do ruky Madiánčanov.“ (Sud 6, 12 -13)

Ako veľmi sa to možno podobá aj tomu, čo prežívame my dnes. Máme pocit, akoby skutky Pánové boli už len vzdialená minulosť a Boh dnes už vôbec nekoná.

No ešte tesne pred tým je v Knihe sudcov opísaný aj dôvod prečo sa im to stalo:

„Keď Izraelovi synovia opäť robili, čo je zlé v Pánových očiach, vydal ich Pán do ruky Madiánčanov na sedem rokov.

Madiánska ruka však ťažko doliehala na Izrael. Izraelovi synovia si upravovali pred Madiánčanmi skrýše na horách, jaskyne a obranné úkryty.

Stávalo sa, že keď Izraeliti zasiali, došli Madiánčania, Amalekiti a synovia východu a vystupovali proti nim.

Utáborili sa u nich a nivočili polnú úrodu až po Gazu. A Izraelitom nenechali nič na živobytie, ani ovce, hovädzí dobytok a osly.

Prichádzali totiž so svojimi stádami a stanmi. Dohrnuli sa ako húf kobyliiek. Koľko ich bývalo, aj ich tiav, to sa nedalo ani len spočítať. Nastahovali sa do krajiny, aby ju spustošili.

Keď už bol Izrael od Madiánčanov veľmi zbiedený, volali Izraelovi synovia k Pánovi.“ (Sud 6, 1-6)

Toto je dôležitý bod: uvedomenie si svojej viny a obrátenie sa k Bohu.

Ďalej Boh posielal proroka, ktorý pripomína Božiemu ľudu veľké skutky Pánové, na ktoré zabudli, a že nezostali verní Bohu podľa zmluvy, ktorú s ním uzavreli:

„Keď tak Izraelovi synovia volali pre Madiánčanov k Pánovi, Pán poslal Izraelovým synom muža, proroka, ktorý im povedal: „Toto hovorí Pán, Izraelov Boh: Ja som vás vyviedol z Egypta, vytiahol som vás z otrokárne, vyslobodil som vás z ruky Egyptanov a z ruky všetkých vašich utláčateľov, vypudil som ich pred vami a dal som vám ich krajinu.

Prízvukoval som vám: „Ja som Pán, váš Boh! Neuctievajte bohov Amorejčanov, v ktorých krajine bývate!“ Ale vy ste neposlúchli môj hlas.“ (Sud 6, 7-10)

Ale nikdy nie je neskoro.

Aké má Boh riešenie?

Prostredníctvom anjela hovorí Gedeonovi:

„Choď s touto svojou silou a vyslobod' Izrael z ruky Madiánčanov! Posielam ťa!“

On mu odvetil: „Prepáč, môj pane! Čím mám vyslobodiť Izrael? Veď moja rodina je najbiednejšia v Manassesovi a ja som najmenší v dome môjho otca!“

Pán mu povedal: „Keď som ja s tebou, tak Madiánčanov porazíš ako jediného muža!“ (Sud 6, 14-16)

Dnes je našou silou Božie slovo, viera, láska a modlitba a aj nám dnes Boh hovorí prostredníctvom Panny Márie, aj napriek tomu, že sme tí najmenší a najbiednejší zo všetkých:

„Posielam ťa!“

„Vyslobod' svojich bratov a sestry!“

„Keď som ja s tebou, uvidíš ešte väčšie skutky, ako tie, o ktorých hovorili vaši otcovia!“

Patrik Bañas

Poohliadnime sa z odstupu

na občiansku iniciatívu veriacich z 25. marca 2022

Bola to výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku: Nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru divotvornej viery.

Pôvodne išlo o to, aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli s vierou postaviť aj proti Covidu. Ale Duch vanul svojím smerom...

– – –

Boh stvoril človeka na svoj obraz, teda ako nie len pudom, ale rozumom a slobodnou vôľou disponujúcu bytosť, aby v nás našiel svojich partnerov, nie len pudmi naprogramované mechanické hračky. Biblia hovorí: „Voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme.“ Boh nás preto pozýva aj do dotvárania stvorenia na jeho večnú podobu, aby sme mali podiel ako na námahách, tak aj na radosť z výsledku: „Spolu s ním kraľovať vo večnosti.“

Lenže pokyny na spoluprácu z neba neprichádzajú na lístočkoch „čierne na bielom“. Prichádzajú v duchovných vnuknutiach, a tie nie sú pre nás tak jasné, ako by boli čierne na bielom. Preto musíme byť neustále napojení na Boha – Ducha Svätého. Jeho svetlo si nemožno nabráť do zásoby, ako nemožno ani denné svetlo nabráť do miestnosti a potom zatemiť okno – okamžite by bola tma. Tak musíme byť neustále otvorení a napojení na svetlo Ducha Svätého. Bez neho keď sme pochopili jednu vec, ďalej by sme z nej už určite vyvodzovali nesprávny ďalší krok. Tak by to bolo bývalo aj s nami vo veci tejto „Výzvy“ – veď najprv nám išlo o Covid. Ale bez toho svetla zhora by sme nevideli čítať ani to, čo tu máme aj „čierne na bielom“ v Biblii, ani čo máme pre túto dobu tiež aj „čierne na bielom“ v pokynoch našej nebeskej Veliteľky v „modrej knihe“.

Ježišovi apoštolí, keď pochopili, že Ježiš je Mesiáš, očakávali jeho slávu. Ale prišlo ukrižovanie a ich to celkom odrovnalo. Až keď sa im otvorili Písma, v tom svetle uvideli, že „Mesiášovi bolo treba trpieť a tak vojsť do jeho slávy.“

Niečo podobné sa deje aj dnes „apoštolom posledných čias“, o ktorých prorocký duch v Cirkvi pred tristo

rokmi predpovedal ústami sv. Grigniona, že Mária si v nastávajúcej „svojej dobe“ vzbudí dietky, aby satanovi vypovedali boj. A pre tento boj aj naša nebeská Veliteľka nám dala svoje posolstvá, svoje veliteľské pokyny „čierne na bielom“.

„Ľudstvo mi neverilo ani neprijalo moje mimoriadne zásahy...“ „Teraz sa začína ukazovať tajomný plán, ktorý som už dávno skryto pripravovala... moje vojsko, pripravené pre rozhodujúci boj a určené pre víťazstvo.“

(posolstvo z 23. septembra 1973)

„Nastala chvíľa, keď sa musí ukázať v celej svojej sile a lesku vojsko, ktoré som si... v tichosti a v skrytosti sformovala vo všetkých častiach sveta...“

Tak sa začína jasne čítať plán malého stáda, ktoré... je celé chránené v záhrade môjho Nepoškvrneného Srdca.“

(29. júna 1988)

A my sme už tu, pripravení jej poslúžiť v tomto boji v celej svojej slabosti. Ale Ježiš povedal: Keby sme mali vieru len ako horčičné zrnko, povieme vrchu preniesť sa a preniesť sa. A povedal aj: „Či nájde Syn človeka na zemi vieru keď príde?“ A veru už ju aj prišiel hľadať. – Celosvetová pandémia Covidu s jej vlastnosťami bola ako stvorená na to, aby sa na nej prejavila Božia moc cez divotvornú vieru tých, čo ju majú mať, aby svet uvidel, čo to znamená mať vieru. No aj my, veriaci, sme hovorili len o tom, ako máme poslúchať svetskú vrchnosť v jej opatreniach, bojovať proti Covidu len ľudskými silami.

Keď sme si z tejto situácie uvedomili, že teraz je príležitosť, aby sa Cirkev prejavila ako tá, čo má vieru, najprv sme si mysleli, že sa to má prejavovať proti Covidu. Ale akonáhle sme si to uvedomili a začali sa mobilizovať v modlitbách, médiách z jedného dňa na druhý, v neveriteľne presnom bode o Covide stíchli. A hneď prichádzali z našich radov aj odozvy, že „asi nepôjde len o Covid.“ A pochopili sme napokon, že vôbec nepôjde o Covid. Ale že Syn človeka takto pomocou Covidu prišiel hľadať na zemi vieru a ne našiel. Covid bol len na to, aby sme si to uvedomili a akonáhle sme si to uve-

domili, Covid stíchol. Teda Covid sme potrebovali pre vieru a nie vieru pre Covid. Ale stále sme si mysleli, že divotvornú vieru potrebujeme na svedectvo pre svet o moci Božej. – Už na tomto všetkom vidno, ako to svetlo zhora nám ukazuje po každom kroku nový smer.

Až priebežne sme si mali možnosť uvedomiť aj to, že asi to nepôjde vpred ani touto cestou. Teda že táto naša vyprosená viera nebude mať uplatnenie na javisku tohto sveta ako jej zviditeľnenie, ale na úrovni duchov.

„Veľký boj medzi Bohom a jeho nepriateľom sa uskutočňuje predovšetkým na úrovni duchov... medzi nebeskými duchmi a pekelnými duchmi...“

(posolstvo z 29. septembra 1995)

„Boj sa bude odohrávať predovšetkým medzi mnou a starým hadom, ktorému nakoniec rozdrvím hlavu. Preto od vás žiadam teraz len tie veci, ktoré sa podľa vášho ľudského hľadiska zdajú malé a bezvýznamné.“

(30. októbra 1975)

Napokon sme pochopili, že aj naša vyprosená divotvorná viera sa má uplatniť zatiaľ na tejto „úrovni duchov“, čo nebudú viditeľné zázraky pre svet, ale tieto zázraky sa udejú na úrovni duchov v prospech Máriinho víťazstva, v prospech „príchodu Božieho kráľovstva na svet“, o ktorý sme napokon tohoto 25. marca 2023 s vierou prosili a veríme, že sme boli vyslyšaní. A raz uvidíme, že sme takto boli privedení vykonať to, čo bolo potrebné pre Máriino víťazstvo.

A tak aj tí, od ktorých sme očakávali, že podajú našu „Výzvu“ ďalej, teda médiá, konali podľa vôle nebeskej Veliteľky, lebo tak to bolo v jej víťaznom pláne, aby naša „Výzva“ zostala nateraz len výzvou pre jej „malé stádo“. Lebo:

„Pán zvíťazí mojím prostredníctvom, prostredníctvom svojej malej Služobnice. Ja zvíťazím vašim prostredníctvom, prostredníctvom mojich malých detí... Preto vás vyzývam k dôvere a veľkej nádeji...“

Neboj sa, malé stádo. Vám je zverené poslanie zavrieť víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“

(20. septembra 1996)

A tak boj podľa pokynov nebeskej Veliteľky a pod vedením Ducha Svätého pokračuje. Dostalo sa nám i posilnenia

dôvery v posolstvá našej Veliteľky, keď sme práve teraz mali možnosť vidieť splnenie jej predpovede spred 38 rokov, keď nám v posolstve danom v deň toho očakávaného zasvätenia sveta jej Nepoškvrnenému Srdcu 25. marca 1984 v „modrej knihe“ povedala:

„Žiaľ, nie všetci biskupi prijali túto výzvu. Určité okolnosti im ešte nedovolili výslovne mi zasvätiť Rusko, ako som to už veľakrát žiadala. Tak, ako som vám už povedala, toto zasvätenie sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.“ (25. marca 1984)

A naozaj, toto zasvätenie sa uskutočnilo až teraz, 25. marca 2022, pred krvavou vojnou Ruska na Ukrajine. To by by nik nebol vedel pred 38 rokmi takto predpovedať z vlastnej hlavy. To nie Don Gobbi nám oznámil, ale naša Veliteľka – a splnilo sa. Sme na správnej ceste, na Božej víťaznej ceste, len po nej pokračujeme.

Požiadavky zasvätenia sveta a Ruska sú splnené. Apokalyptický „červený drak“ padol. To je prvá etapa Máriinho víťazstva. Ale ako ona hovorí, „je to len predzvesť a závdavok jej konečného víťazstva.“ (15.9.1996) Drak odovzdal moc „šelmé“, ako to nazvala Apokalypsa. Čo je teraz potrebné? – Drak padol zázrakom, aj šelma padne zázrakom, k tomu je potrebná naša divotvorná viera.

„Zhromažďujte sa k modlitbe vo večeradle môjho Nepoškvrneného Srdca a budete môcť vidieť na vlastné oči zázrak druhých Turíc.“

(30. mája 1993)

Aj v Jeruzaleme po Velkom piatku ukrižovania prišla Veľká noc vzkriesenia, no ešte stále bola atmosféra Veľkého piatku – apoštoli utiahnutí za zatvorenými dverami, ale hlavne že „na modlitbách vo večeradle s Máriou.“ – Aj v tomto predpovedanom opakovaní

Kristovej Kalvárie a zmŕtvychvstania Cirkvou sa po Bratislavskom veľkom piatku otvoril hrob neslobody, ale ešte stále zostala atmosféra ateizmu – no sme na modlitbách s Máriou vo večeradle.

Ani sme to neplánovali, a vytvoril sa tu aj základ svedectva pre svet – práve tu, v Bratislave, na námestí Bratislavského veľkého piatku v deň výročia veľkých zasvätení sveta i Ruska, aj premoženia komunizmu Bratislavským veľkým piatkom, **všetko to 25. marca.** Pokračujme teda v tento pamätný deň na tomto pamätnom mieste večeradlami modlitby s Máriou. Azda tu ešte má nebeská Veliteľka svoj plán s našou vyprosenou divotvornou vierou.

„Zázrak triumfu môjho Nepoškvrneného Srdca bude viditeľný všetkým.“ (posolstvo zo 7. októbra 1983) (AV)

Dvoje večeradlá, dvoje pozvania

(Z diskusie celoslovenského večeradla v Banskej Bystrici)

„Ľudstvo mi neuverilo ani neprijalo moje mimoriadne zásahy, ktoré som konala, aby som ho priviedla na cestu obrátenia a návratu k Pánovi.“ (13. 10. 1994)

Keď Panna Mária, ktorú postavil Boh ešte v raji do nepriateľstva proti pekelnému hadovi, pri plnení tejto svojej úlohy nedosiahla víťazstvo obrátením celého ľudstva, ku ktorému volala vo Fatime, nevzdáva to:

„Nastala chvíľa, keď sa musí ukázať v celej svojej sile a lesku vojsko, ktoré som si svojím Mariánskym kňazským hnutím v tichosti a v skrytosti sformovala vo všetkých častiach sveta... Tak sa začína jasne čítať plán malého stáda, ktoré... je celé chránené v záhrade môjho Nepoškvrneného Srdca.“ (29. 6. 1988) **„Preto vás žiadam často sa schádzať vo večeradlách.“** (26. 5. 1985)

Nebeská Veliteľka začína teda novú etapu svojho boja s malým stádom, ktoré však k tomu potrebuje mať veľkú silu, nadprirodzenú silu. Preto v tomto jej oddieli platí priam vojenský režim. Do boja sa nejde preto, aby sme sa tam mali dobre, aby sa nám tam páčilo, ale aby sme dokonale poslúchali. Takto musia vyzeráť tie jej večeradlá, až nepochopiteľne pre ostatných.

Lenže v posolstvách našej nebeskej Veliteľky sa stretáme s jedným veľkým prekvapením:

„Volám dnes všetkých synov Cirkvi, aby sa spojili v jed-

nom neustálom večeradle modlitby so mnou, vašou nebeskou Matkou. Volám všetkých biskupov, kňazov, rehoľníkov a veriacich!“ (14. 5. 1989)

„Do môjho útočiska musí teraz vstúpiť celá Cirkev: s pápežom, s biskupmi a kňazmi i všetkými veriacimi.“

(3. 6. 1978)

Tak teraz ako – malé stádo, alebo celá Cirkev? – OBOJE!
– Sú večeradlá, do ktorých volá Mária svoje malé stádo,
– a je večeradlo, do ktorého volá celú Cirkev.

Svoje „malé stádo“ volá do večeradla, ktoré sa koná v určitom čase na určitom mieste. Aby to bolo naozaj toto jej večeradlo, ktoré má tú nadprirodzenú silu pre jej víťazstvo, musí spĺňať túto podmienku:

„Rozumejte teda, moji milovaní synovia, prečo v týchto posledných časoch boja medzi mnou, Ženou odetou slnkom a veľkým Drakom, žiadam vás, aby ste rozmnožovali všade večeradlá modlitby s odriekaním sv. ruženca, meditáciou o mojich slovách a zasvätením sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ (7. 10. 1992)

A celú Cirkev volá nebeská Matka a Veliteľka Božieho boja do iného večeradla:

„Volám dnes všetkých synov Cirkvi, aby sa spojili v jednom neustálom večeradle modlitby so mnou, vašou nebeskou Matkou. Volám všetkých biskupov, kňazov, rehoľníkov a veriacich!“

Moje Nepoškvrnené Srdce je miestom tohto nového, duchovného a univerzálneho večeradla. Do neho musíte vstúpiť svojím úkonom zasvätenia.“ (14. 5. 1989)

Toto večeradlo teda nie je v nejakom čase na nejakom mieste, je to univerzálne duchovné večeradlo, ktorým je sa-

mo Nepoškvrnené Srdce Márie. Podmienkou vstupu do neho je len zasvätiť sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Večeradlo pre „malé stádo“

Je to večeradlo na určitom mieste v určitom čase, je to o spoločenstve. Je to Máriin bojový oddiel, platí tu až vojenský režim, – veď ide o boj o slúbené víťazstvo. Žiadna sebarealizácia, ale len poslušnosť, nechať konať Máriu.

„Je to moje dielo, ktoré uskutočňujem prostredníctvom môjho Mariánskeho kňazského hnutia. Som žiarlivá na toto dielo žiarlivosťou samého Boha. Pretože práve prostredníctvom neho uskutočňujem triumf môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete. A práve preto musí ono v dobe nastupujúcej veľkej skúšky žiariť stále jasnejším svetlom.“
(19. 6. 1993)

„Aby sa mi zverili ako deti, aby mi dali všetko a zbvili sa náklonnosti ku všetkému, i krásnemu, i čestnému, i čnostnému, čo ale nie som ja sama.“
(29. 7. 1973)

„... aby ste rozmnožovali všade večeradlá modlitby s odriekaním sv. ruženca, meditáciou o mojich slovách a zasvätením sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“
(7. 10. 1992)

1. Modlitba: Je to večeradlo modlitby a bratstva. Modlitba je základ, na ktorom je toto dielo postavené – modlitba ruženca – Máriina modlitba.

2. Jej slová, obsiahnuté v „modrej knihe,“ nimi nás vychováva a nimi nás vedie – teda výchova a konanie.

– vychováva:

„Moji najmilší synovia, nechajte sa mnou ochotne vychovávať!“

Zasvätením sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu... Tým ste však splnili len prvú vec, i keď je veľmi dôležitá...

Druhá vec, ktorú musíte urobiť po svojom zasvätení sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, je ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný.“
(25. 7. 1977)

– koná:

„Môj plán sa môže uskutočniť len vaším prostredníctvom.“
(29. 4. 1977)

„Uč sa ponechávať sa mi ako môj majetok, aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“
(9. 7. 1973)

„Nechaj ma tiež, aby som ja konala tvojím prostredníctvom. Ako veľmi je potrebné, aby si sám sebe odumrel!“
(21. 7. 1973)

„Len keď sa mi tieto moji synovia úplne oddajú a budú v mojich rukách ako deti, budem medzi nimi konať svoje divy.“
(11. 2. 1974)

3. Zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Márie je to, čo jej umožňuje konať cez nás tie divy:

„Nalievajte balzam do mnohých otvorených a krvá-

cajúcich rán, hlásajte moje nežné slová všetkým, ktorí žijú v suchopárnosti, temnotách, znechutení a zúfalstve.“

(5. 7. 1985)

„Privedte teda do útočiska môjho Nepoškvrneného Srdca všetky moje deti; volajte ich, vezmite ich za ruku, nezabudnite na nikoho.“
(3. 7. 1987)

„Vezmite do svojho kňazského náručia toto úbohé choré ľudstvo a prineste ho do materskej kliniky môjho Nepoškvrneného Srdca, aby bolo uzdravené vašou nebeskou Matkou.“
(28. 6. 1990)

Ako by sme toto mohli? To je nad naše sily! – Ale chceme Máriu poslúchnuť, v zasvätení jej dávame naše „áno“ ku všetkému, čo od nás žiada a ona už koná, už leje balzam, už uzdravuje. Dejú sa divy, o ktorých ani netušíme. Takto nechávame cez nás konať Máriu.

Preto musíme vo večeradle čítať z „modrej knihy“, lebo tým prijímame celý jej plán záchrany, kde nám hovorí všetko, čo od nás potrebuje a v zasvätení jej umožňujeme to všetko cez nás uskutočňovať.

Azda najväčším takýmto mystickým skutkom je to ukrižovanie, o ktorom hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi:

„Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez túto poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní.“
(KKC 677)

A Matka Božia v „modrej knihe“:

„Cirkev dnes vystupuje na Kalváriu a nesie ťažký kríž.“
(16. 10. 1991)

„Ježiš vás vykúpil z moci Zlého v tej istej hodine, keď zlý duch slávil triumf: 'Toto je hodina satana a temných mocností.'... Moja Cirkev, ktorej som Matkou, opäť prežíva Kristov život a je dnes povolaná, aby znovu šla jeho cestou... Aj ona bude obetovaná ako Kristus na kríži a povolaná zomrieť za spásu a obnovu sveta.“
(4. 12. 1976)

Aj toto chce Mária vykonať cez nás mystickým spôsobom:

„Aby ste dobre niesli svoj osobný kríž... Lebo Božia vôľa pozostáva z vernosti svojim stavovským povinnostiam... všetky vykonávať s láskou a prežívať každý okamih dňa vo vedomí plnenia Božej vôle. Aká cenná je táto etapa...! Nôu budete postavení na roveň môjmu Synovi a toto vnútorné ukrižovanie sa bude uskutočňovať každý deň a v každom okamihu vášho života... Teraz ste aj vy, jeho kňazi, povolaní nasledovať ho denne až do splnenia vášho veľkonočného obetovania sa za záchranu všetkých.“
(5. 3. 1983)

Pre Ježiša bola Božia vôľa, aby vystúpil na kríž a vykúpil nás. Pre nás je Božia vôľa žiť Bohu tam, kde sme postavení. A v zasvätení sa Márii sme započítaní za mysticky ukrižovaných. Keby bolo viac večeradiel a viac tých, čo toto Márii umožňujú, aj všetko toto ukrižovanie našej doby by sa mohlo uskutočniť mysticky a nik by nemusel vykrvácať. Čo chýba, to musia kresťania doplniť svojim skutočným mučením.

„Moji najmilší synovia, povedzte ho so mnou, toto svoje 'áno' Otcovej vôli. Potom skoro uvidíte, ako nastáva ráno nového sveta, očisteného a obmytého vašou zmiernou obetou.“
(19. 6. 1990)

„Toto je vaše mučenie srdca, na ktoré vás všetkých pripravujem. Na mojom materinskom Srdci každý nech podá Otcovi svoju vnútornú obeť.“
(10. 3. 1977)

Pre Kristovo ukrižovanie v predobrazu, keď mal Abrahám obetovať svojho jediného syna, stačila Abrahámová ochota. Skutočne to musel vykonať niekto iný z ľudí – bola to Mária, ktorá skutočne obetovala za nás svojho Syna. A teraz, keď má nastať Kristovo ukrižovanie v našom nasledovaní, Mária tiež prichádza, aby od nás stačilo naše „áno“ zasvätenia a to skutočné ukrižovanie je ona schopná čerpať z Kristovej obety. Preto povedala, že zvíťazí práve jej Nepoškvrnené Srdce. Lebo ona sa obetovaním práve svojho prebodnutého Srdca pripojila ku Kristovej obete a tak sa toto jej Srdce stalo schopným aj toto ukrižovanie čerpať z Kristovej obety. Tak vlastne slúži svojmu Synovi, že nakoniec on je a zostane jediným Spasiteľom.

„Budte horliví pri rozširovaní večeradiel modlitby, o ktoré som vás žiadala, a to všade: medzi kňazmi, veriacimi i v rodinách.“ (1. 7. 1992)

Večeradlo pre celú Cirkev

Okrem večeradla, do ktorého volá svoje „malé stádo“, volá Mária aj celú Cirkev, pre ktorú pripravila duchovné večeradlo:

„Moje Nepoškvrnené Srdce je novým duchovným večeradlom, do ktorého musí vstúpiť celá Cirkev, aby dostala dar nových Turíc.“ (28. 6. 1990)

„Do večeradla môjho Nepoškvrneného Srdca má teraz vstúpiť celá Cirkev, všetci biskupi, kňazi, rehoľníci i veriaci... Veľký zázrak druhých Turíc sa uskutoční len vo večeradle môjho Nepoškvrneného Srdca, keď tam vstúpi celá Cirkev. Bude to božský oheň očisty a posvätenia, ktorý obnoví tvárnosť zeme.“ (7. 6. 1987)

„Druhé Turíce môžu prísť iba v duchovnom večeradle môjho Nepoškvrneného Srdca. Pre túto obnovu dnes pozývam celú Cirkev, aby vstúpila do večeradla, ktoré vám pripravila nebeská Matka pre poslednú dobu. Môžete tam vstúpiť úkonom zasvätenia môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ (22. 5. 1994)

Teraz sa teda čaká na toto. Máriino „malé stádo“, to je jej vojsko, ktoré plní jej bojové úlohy. A toto sú „civilisti“ Božieho kráľovstva. Aj títo – teda celá Cirkev sa musí zasvätiť Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu. Toto je konečné triedenie

ľudstva v tomto rozhodujúcom boji dejín. Zasvätiť sa Máriinu Nepoškvrnenému Srdcu znamená postaviť sa na stranu Božiu. Ako každá matka dáva svoju podobu svojim deťom, tak aj naša nebeská Matka tým, čo sa zasvätia jej Nepoškvrnenému Srdcu, dáva svoju podobu. A keď pri konečnom zúčtovaní so satanom Mária, z ktorej satan mrie hrôzou, otvorí svoje Nepoškvrnené Srdce, do ktorého satan nikdy nevidel, a uzrie ten zástup mnohých podob Mária, onemie a musí sám priznať svoju porážku a Božie víťazstvo.

„Zavolám ich, a oni mi odpovedia; prikryjem ich svojím nepoškvrneným plášťom a budú nepremožiteľní.“

(28. 12. 1973)

* * *

Šesťdesiatšesť rokov sa čakalo na zasvätenie proti bludom z Ruska. Túto podmienku splnil až pápež Ján Pavol II. zasvätením dňa 25. marca 1984 a hneď nato komunizmus padol.

A práve v tento významný deň dáva naša Veliteľka novú podmienku pre svoje úplné a konečné víťazstvo:

„...Požehnávam tento odvážny čin 'môjho' pápeža... Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, rehoľné osoby a laikov o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spoľahlivom útočisti môjho Nepoškvrneného Srdca!“ (25. 3. 1984)

A na konci posolstva to znova zdôrazní:

„Dnes prosím znovu všetkých o zasvätenie môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ (25. 3. 1984)

Kolko asi rokov by sa muselo čakať na splnenie tejto podmienky? – Asi oveľa viac, ako tých 67, kým by sa celá Cirkev, všetci biskupi, kňazi a veriaci spamätali, čo od nich nebo čaká. – A tu sa stalo niečo úžasné: Pápež František vyzval celú Cirkev a žiada práve to, čo žiada naša nebeská Matka a Veliteľka – pápež žiada: „Aby každý veriaci a spoločenstvá, zvlášť modlitebné skupiny, každého 25. marca obnovovali tento úkon zasvätenia Panne Márii.“ – Či by sme mohli čakať niečo nádejnejšie?

„Preto nikdy viac nehovorte: Ale ved' všade všetko zostáva ako predtým. Nikdy sa nič nemení! – To nie je pravda, moje milé deti! Každý deň vedie nebeská Matka v tichosti a skrytosti svoj boj proti svojmu odporcovi...“

(7. 10. 1986)

25. marec 2024 v Bratislave

Tohto roku ten datum pripadá na pondelok Veľkého týždňa. Náš program sa uskutoční ako obvykle:

17.45 zraz pri Morovom stípe na Rybnom námestí, odtiaľ s Korunkou Božieho milosrdenstva ku kostolíku Notre Dame, tam o 18.00 večeradlo modlitby za víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

Prípadné zmeny alebo dodatky na www.mkh.sk.

Nakoniec Nepoškvrnené Srdce Márie zvíťazí!

25. marca 1988 - v Mariánskom roku

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

LEN S PÁPEŽOM

„Dnes viac než inokedy má pápež svetlo, aby vás viedol po ceste svetla a pravdy.“ (25. 3. 1979)

Už nie len naša nebeská Matka a Veliteľka nám to hovorí, ale sami to vidíme na pápežovi Františkovi, že je to naozaj pravda. Urobil to, čo naša nebeská Matka a Veliteľka teraz najviac potrebuje: V marci minulého roku nás vyzval, aby sme sa 25. marca každý rok zasväcovali Nepoškvrnenému Srdcu Márie, sami seba, naše spoločenstvá, modlitebné skupiny...

To je teraz to najdôležitejšie, ak sa máme dostať z marazmu duchovnej skazy k víťazstvu Boha na tejto zemi, ktoré má prísť skrze víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Nič dôležitejšie teraz neexistuje pre Boží plán, ako toto. Práve toto je to, čo teraz celé nebo očakáva.

Prorocká kniha Nového zákona, Apokalypsa, nám hovorí o veľkom boji, keď proti Bohu a jeho dielu na tejto zemi bude bojovať drak a šelma. Drak odovzdá svoju moc šelme. To sa udialo teraz v ére fatimského posolstva. Oproti Žene odetej slnkom sa postavil veľký červený drak – oproti Žene slnečného zázraku vo Fatime sa v tom istom roku postavil drak červenej revolúcie v Rusku. Proti nemu Mária žiadala pápeža, aby zasvätil jej Nepoškvrnenému Srdcu Rusku, ktoré ináč rozšíri svoje bludy do sveta. Nestalo sa a bludy rozšírilo. Potom už bolo potrebné zasvätenie sveta, no už nie len samotným pápežom, ale v spojení s biskupmi sveta. Po viacerých snahách viacerých pápežov to nakoniec vykonal Ján Pavol II. 25. marca 1984. A v ten tak významný deň dejín spásy počul otec Gobbi toto posolstvo Matky Božej:

„Požehnávam tento odvážny čin 'môjho' pápeža,... prijímam tento akt s láskou a vďačnosťou...“

Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, reholné osoby a laikov o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spolahlivom útočišti môjho Nepoškvrneného Srdca!“ (25. 3. 1984)

A na konci toho istého posolstva opakuje:

„Dnes prosím znovu všetkých o zasvätenie môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ (25. 3. 1984)

Šesťdesiatšesť rokov sa čakalo, kým bola podmienka neba proti komunizmu splnená. Koľko asi by sa muselo čakať, aby sa nebo dočkalo splnenia tejto druhej podmienky? – O tej prvej pápež vedel, uvedomoval si to, všeobecne sa o tom vedelo a predsa ako ťažko sa to uskutočnilo. O tejto druhej kto vlastne vie? Či si ju vôbec aspoň my, čo čítame „modrú knihu“ uvedomujeme? Kto by mohol v tom niečo pohnúť? – Jediné pápež, jedine ten keby vyzval Cirkev, každého veriaceho – a to sa aj stalo! A vyzval nie nejakú všeobecne, že niekedy, čo by mohlo znamenať aj nikdy, ale mal by to byť program do budúcnosti, že každého 25. marca by sa malo toto zasvätenie vykonávať, v ten deň na to nezabúdať, aby sa to vzdávalo a aby sa napokon stalo všeobecným. Toto je jediná cesta k splneniu tejto druhej podmienky a ku konečnému víťazstvu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie vo svete.

S akou láskou hovorí naša nebeská Matka o Jánovi Pavlovi II., ktorý splnil prvú podmienku, ako o „mojom milovanom pápežovi.“ Zaiste, každý pápež je jej prvým milovaným synom. Ale ten, ktorý splnil jej podmienku a dopomohol k prvej fáze víťazstva, je jej zvlášť milý. Keby posolstvá pokračovali, určite by sme toto od nej počuli aj o pápežovi Františkovi.

A čo satan? Aj on nám ukazuje, aký milý je pápež František Márii, proti žiadnemu pápežovi sa tak nerozzúrila a neútočila, ako proti nemu.

Dostali sme poštu:

„Nesúhlasíme my, čo sme doteraz čítali Váš časopis, s vaším názorom na rôzne výroky pápeža – (to nie je pravda, to len novinári všetko prekrútiť, on to tak nepovedal a všelijaké zaobalovanie jeho vyhlásení). Sme zvedaví na váš názor ohľadom posledného vyhlásenia Fiducia Supplicans – aj toto je len hox, ktorý šíria novinári? Už aj v Tv LUX bola krátka relácia, ktorá ospravedlňovala, že nič vážne sa nedeje. Už je tu tá doba temna, o ktorej hovorí Panna Mária v „modrej knihe“. Temnota prenikla do Vatikánu. Biskupi

budú proti biskupom, kardináli proti kardinálom... Oстане verné len malé stádo, jej zasvätené. Pápež František má už toľko prešlapov, robil veci a vyjadroval sa tak nejednoznačne, že to musí vysvetľovať celý tím kňazov, to som ešte nezažil! Mám pocit, a to nie iba ja, že ho nezaujímajú obyčajní veriaci, ale len homosexuáli, migranti a zelená agenda. Pridal sa na stranu globalistov. Myslím, že jeho starosť by mala byť predovšetkým starosť o udržanie pravej viery v Cirkvi, nie sa prispôbovať dobe. Ešte len uvidíme tie závery zo synody. Dopadne ako v Nemecku (nepočul som, že by biskupov v Nemecku napomenul). My v našom večeradle sa modlíme denne za Cirkev, jej biskupov a pápeža, aby sa obrátili a viedli Cirkev po správnej ceste, nie do záhuby.“

Áno, musíme priznať, že sa dejú veci, nad ktorými rozum stojí. Máte pravdu, „už je tu tá doba temna“, ako pripomínate podľa „modrej knihy“, keď „ostane len malé stádo, jej zasvätené“, ale zabudli ste, že je tam aj toto: **„Kto dnes nie je s pápežom, nebude už môcť zostať v pravde!“** (7. 8. 1976) – Tak a čo teraz?

Náš časopis je však časopisom Mariánskeho kňazského hnutia. Pre nás teda platí, čo je jednou z troch charakteristík Hnutia, čo nám naša nebeská Veliteľka hovorí v „modrej knihe.“ A tam od začiatku, od toho roku 1973 nás jednoznačne pripravuje práve na tento problém:

„Blízko je chvíľa, keď začujú môj hlas, keď sa sama postavím do čela tohto svojho vojska, pripraveného na boj. Teraz sa musia formovať s veľkou pokorou a podľa mojich príkazov: Aby všetci boli v láske jedno s pápežom a s Cirkvou a aby žili a hlásali jedine evanjelium. Dnes je to také potrebné!“ (13. 7. 1973)

„Vy, kňazi, ktorých zhromažďujem do svojho Hnutia, aby ste zarazili tento satanov postup, musíte tvoriť s pápežom najmocnejšiu bariéru. Musíte šíriť jeho slovo, musíte ho hájiť, pretože on bude musieť držať kríž uprostred najväčšej búrky dejín.“ (28. 8. 1973)

„Skoro príde čas, keď len ten, kto bude s pápežom, zostane verný viere

v môjho Syna a uchráni sa pred veľkým odpadom, ktorý sa všade rozšíri.“ (1. 11. 1973)

„Potom zástup mojich kňazov, ktorých som pripravila a viedla, bude musieť verejne vystúpiť, aby s odvahou a pred všetkými hlásali Božstvo môjho Syna, všetky moje výsady, nutnosť hierarchickej Cirkvi, spojenej s pápežom a pod jeho vedením a všetky pravdy obsiahnuté v evanjeliu. Mnohí kňazi, neistí a akoby zaskočení búrkou, budú nasledovať váš príklad a vrátia sa na cestu spásy. Zatiaľ sa pripravujte so mnou a čakajte!“ (17. 1. 1974)

„Kňazi mne zasvätení, vybudujte opäť s pápežom silnú obrannú líniu: Nenechávajte ho samotného; s ním budujte krajnú líniu, najzadnejší val, pre obranu môjho Syna a mojej Cirkvi.“ (16. 9. 1974)

„Trpte s pápežom, s biskupmi a s vernými kňazmi! Kríž, ktorý dnes Ježiš vás žiada niešť, je: žiť vedľa kňazských bratov, ktorí už neveria, ktorí už nežijú evanjelium, ale zrádzajú ho, ktorí sú nevernými služobníkmi, a napriek tomu zostávajú v Cirkvi, aby boli služobníkmi tejto nevernosti.“ (9. 7. 1975)

„Aj vám sa budú posmievať, budú vás zrádzať a prenasledovať zároveň s pápežom, námestníkom môjho Syna.“ (25. 11. 1975)

„Zástupca môjho Syna je opustený a jeho osamotenosť je stále väčšia. Biskupi, spojení s pápežom, cítia v duši osteň tejto opustenosti. Ich kňazi ich stále viac kritizujú, odporujú im a opúšťajú ich. Zostáva Ján. A zostáva s Matkou.“ (16. 4. 1976)

„Dnes, keď tma stále viac všetko zahaľuje a keď sa stále viac šíri v Cirkvi blud, vy musíte všetkým ukazovať cestu k prameňu, z ktorého Ježiš necháva vyvieriť svoje slová pravdy, totiž k evanjeliu, zverenému hierarchickej Cirkvi, to jest pápežovi a biskupom s ním spojeným. Nie jednotlivým kňazom ani jednotlivým biskupom, ale jedine kňazom a biskupom, spojeným s pápežom.“ (7. 8. 1976)

„Kto dnes nie je s pápežom, nebude už môcť zostať v pravde!“ (7. 8. 1976)

„Zvody Zlého sa stali tak zákernými a nebezpečnými, že môžu oklamať každého. Môžu padnúť i dobrí. Môžu padnúť i učители a znalci. Môžu padnúť i kňazi a tiež biskupi. Nikdy nepadnú tí, ktorí sú stále s pápežom.“

Hľa, prečo chcem z vás utvoriť šik usporiadaný a ochotný, poslušný a povolný, ktorý vyplní i prania tohto prvého môjho najmilšieho syna, zástupcu môjho Ježiša.“ (7. 8. 1976)

„Kňazi, moji synovia, vráťte sa k láske, vráťte sa k poslušnosti, vráťte sa k spoločenstvu s pápežom! Len tak budete môcť patriť ku môjmu vojsku, ktorého som Kráľovnou a Vodkyňou. Len tak budete môcť poslúchať moje príkazy, ktoré vám budem dávať ústami samého pápeža. Len tak budete môcť so mnou bojovať za isté víťazstvo; ináč idete v ústrety porážke.“ (22. 8. 1976)

„Moja Cirkev sa musí otvoriť pôsobeniu Ducha Svätého. Táto budova je postavená na stĺpoch, ktoré odolávajú stáročiam a proti nim nemôže peklo nadobudnúť prevahu: Zbor apoštolov, založený na Petrovi, ktorý má pokračovanie v biskupoch v spojení s pápežom, ktorý má pokračovanie až do konca sveta.“ (2. 2. 1977)

„Do môjho útočiska musí teraz vstúpiť celá Cirkev: s pápežom, s biskupmi a kňazmi i všetkými veriacimi.“ (3. 6. 1978)

„Moji synovia, ktorí ste sa zasvätili môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, vy buďte živým príkladom lásky, vernosti a úplnej jednoty s pápežom. Tak sa stanete smerodajnými v pravej viere pre veľký počet dezorientovaných synov na ceste jednoty a záchranu.“

Čoskoro sa odpad otvorene prejaví. Pred nebezpečenstvom stroskotania vo viere sa budú môcť zachrániť len tí, ktorí zostanú v jednote s pápežom.“ (2. 9. 1980)

„Preto vás pozývam ukončiť rok na kolenách a spojiť sa s pápežom, mojím milovaným synom, ktorý teraz toľko trpí a toľko sa modlí, aby vyprosil pre svet Božie milosrdenstvo.“ (31. 12. 1980)

„Som s pápežom, za ktorého sa musíte veľa modliť.“ (28. 2. 1984)

„Vo zvýšenej miere sa tu šíria mylné nauky a pokusy zoslabiť puto, ktoré vás spája s pápežom.“ (30. 8. 1984)

„Predovšetkým musíte byť spojení s pápežom, lebo jeho ustanovil Kristus za základ svojej Cirkvi.“

Dnes sa len ten môže zachovať vo viere, kto zostane v jednote s pápežom. Počúvajte ho, nasledujte ho, odvažne rozširujte jeho učenie.“ (30. 8. 1984)

„Všetkých veriacich povzbudzujte k jednote života s biskupmi, ktorí sú v spojení s pápežom.“

Potom potešíte moje Srdce, ktoré je dnes plné bolesti a rán pre veľkú nejednotu, ktorá prenikla do vnútra Cirkvi.“ (30. 8. 1984)

„Milovaní synovia, máte byť liekom proti týmto zlám, lebo sa pevne pridžate učiteľského úradu Cirkvi. Preto vám treba stále väčšej jednoty mysle a života s pápežom.“ (13. 9. 1984)

„Lesk Cirkvi sa zatemňuje aj hlbokým rozkolom, ktorý prenikol do jej vnútra a každým dňom sa vzráha. Tu musíte jej jednotu dosvedčovať ráznym pričinením sa o spojenie s pápežom a biskupmi, ktorí sú s ním spojení.“

Nenasledujte tých biskupov, ktorí sa protivia pápežovi. Buďte smelými obrancami pápeža a pomenujte celkom otvorene tých, ktorí sa protivia jeho učiteľskému úradu a vyučujú v takom zmysle.“ (8. 9. 1985)

„Aké bolestné je pre Ježišovo Srdce a pre moje materské Srdce vidieť, koľkí biskupi, kňazi, rehoľníci a veriaci už nie sú spojení s pápežom, ktorého Ježiš ustanovil za základ svojej Cirkvi, dokonca sa mu protivia.“

Toto rozštiepenie sa šíri a prehlbuje každým dňom. A čoskoro bude rozpoznateľné aj navonok a známe všetkým. Aká bolesť ma preniká, keď vidím, že najväčšími zástancami tohto vývoja sú často tí, ktorí sa zasvätili Bohu a sľúbili nasledovať Ježiša na ceste pokory, chudoby, čistoty a poslušnosti.“

Vy, moji milovaní synovia, máte byť liekom na túto hlbokú ranu, tým, že budete stále viac spojení s pápežom a jeho biskupmi.“ (3. 12. 1986)

„Biskupi svätej Cirkvi Božej, vráťte sa k plnej, pokornej a úplnej jednote s pápežom, pretože dnes ste v nebezpečí veľkej schizmy. Aká veľká je vaša zodpovednosť pred Bohom!“

(17. 3. 1987)

„Ó, Cirkev, jedna, svätá, katolícka, apoštolská, zjednotená s mojím rímskym pápežom!

Čas tvojho utrpenia je spočítaný. Skoro rozkvitneš, keď moje Nepoškvrnené Srdce dosiahne svoje víťazstvo.“

(17. 5. 1987)

„Moje Srdce je zarmútené veľkou bolesťou pre rozporenie, v akom sa tu moja Cirkev nachádza. Je vnútorne rozdelená, je ohrozená stratou pravej viery, mnoho bludov sa rozmáha v jej vnútri. Príčinou tejto situácie sú pastieri, ktorí už nie sú spojení s pápežom.“

(25. 2. 1988)

„Biskupi a kňazi svätej Cirkvi Božej, vráťte sa k plnej jednote s pápežom, vráťte sa s odvahou a vernosťou k hlásaniu pravdy, ktorú vám Ježiš zjavil.“

(25. 2. 1988)

„Malý zvyšok vytvorí malé stádo, celé chránené v hlbine môjho Nepoškvrneného Srdca. Toto malé stádo budú tvoriť biskupi, kňazi, rehoľníci a veriaci, ktorí zostanú pevne spojení s pápežom, zhromaždení všetci vo večeradle môjho Nepoškvrneného Srdca.“

(11. 6. 1988)

„V skutočnosti už mnoho biskupov nie je spojených s pápežom a idú opačnou cestou, ako je cesta, ktorú určil on.“

To je veľký a nebezpečný rozkol, aj keď dosiaľ nie je viditeľný, ktorý ma naplňuje bolesťou a spôsobuje krvácanie môjmu Srdcu Matky a spôsobuje, že môj pápež takmer klesá pod ťarchou príliš ťažkého kríža. Ja som vás pripravovala, aby ste mu mohli pomáhať niesť jeho veľký kríž.“

(29. 6. 1988)

„Preto som vám dala ako druhý záväzok svojho Hnutia obzvláštnu jednotu s pápežom. Skrze vašu lásku

a vernosť znova v plnom lesku zažiarí Boží plán dokonalej jednoty Cirkvi.“

(13. 6. 1989)

„Vráťte sa všetci na cestu plnej, učenívej a poslušnej jednoty s pápežom, ak chcete zotrvať v pravej viere a vernosti Kristovi a jeho evanjeliu.“

(8. 2. 1990)

„Moje Nepoškvrnené Srdce je vami oslávené, keď dávate príklad pevnej jednoty s pápežom a dokonalej poslušnosti jeho učiteľskému úradu.“

(23. 6. 1990)

„Je nutné, aby sa biskupi a kňazi vrátili k väčšej jednote s pápežom, ktorého postavil Kristus za základ Cirkvi a neomylného strážcu jej pravdy.“

(7. 10. 1990)

„Preto vás žiadam, aby ste boli silne spojení s pápežom, ktorý má od Ježiša veľkú úlohu posilňovať všetkých v pravde katolíckej viery.“

(4. 5. 1991)

„Budte spojení s pápežom, aby ste ho podporovali, keď nesie svoj veľký kríž na Kalváriu.“

(1. 1. 1992)

„Preto vás formujem k čo najväčšej vernosti Kristovi a volám vás žiť a hlásať evanjelium do písma vo veľkej jednote s pápežom, ktorý má od Ježiša úlohu udržiavať jeho Cirkev v pravde viery. Tak sa stávate mocnou pomocou, ktorú poskytujem proti veľkému zlu nevery a odpadu.“

(13. 5. 1992)

„Je to moje dielo, ktoré uskutočňujem, aby som bránila pravdu v týchto dňoch veľkého odpadu; aby som vás v týchto dňoch rozkolu a širokého odboja priviedla k najtesnejšej jednote s pápežom.“

(19. 6. 1993)

„Budte dnes svedkami lásky a jednoty s pápežom. Privedte stádo, ktoré vám bolo zverené, do tejto jednoty, aby sa skoro vytvoril jeden ovčinec pod jedným Pastierom.“

(22. 2. 1994)

„Budte pevnými svedkami jednoty s pápežom a vernosti evanjeliu, ktorého ste služobníkmi. Nepozerajte na zlý príklad, ktorý vám môžu dať i vaši nadriadení a spolubratia. Pozerajte iba na hlbokú bolesť a krvavú ranu, ktorú tento rastúci odpad, šíriaci sa

stále viac v Cirkvi, spôsobuje Srdcu vašej nebeskej Matky.“

(22. 3. 1995)

„Vy budete príkladom silnej jednoty s pápežom pre všetkých. Milujte ho, počúvajte ho, pomáhajte mu niesť jeho veľký kríž na Kalváriu jeho obetovania.“

(15. 11. 1995)

„Vyzývam vás, moji milovaní kňazi, k veľkej jednote s pápežom a s biskupmi s ním spojenými.“

(31. 10. 1996)

„Je to napĺňanie sa fatimského poslanstva, čo dosahujem vo vašom záväzku lásky, modlitby a jednoty s pápežom a Cirkvou s ním spojenou.“

(8. 5. 1997)

Stačí tento posledný citát, aby sme si uvedomili, že ak je toto pravda, potom mimo pápeža sme celkom mimo. Čo nám teda ostáva? – Ponajprv zamieniť si, že nech sa deje čokoľvek, máme ostať s pápežom. A potom hľadať jeho obranu, uvedomiť si, že jeho slová aj prekrúcali, to sa vie, to tam existuje, tak aj s tým rátame, že sa môže diať. Že pápež František je dobrák a nie príliš si vie ustrážiť slová pred školenými manipulátormi tamojšieho slobodomurárskeho centra, to je tiež pravda. Bolo aj dobromyseľné bratské napomenutie štyroch kardinálov vo veci, ktorá naozaj sa javila sporná, pápež však tvrdil, že je to jeho učenie celkom v zmysle učenia anjelského učiteľa, sv. Tomáša Akvinského. To sa však už ďalej neriešilo, azda by bol vedel skutočne poukázať aj na nejakú odchylku, ktorá v praxi Cirkvi skutočne nastala, ktovie. Mária hovorí nie len o osobe pápeža, ale aj o jeho učení. Nevieme, len to vieme, že máme ostať s ním.

No nie je pravda, že sa snažíme pápeža Františka len ospravedlňovať. Uvedomujeme si, že mu môže byť dovolené aj naozaj niečo, ako „mýliť sa“. Vždy pripomíname aj to, že nesmieme strácať nádej ani vtedy, keby to došlo i k tomu, na čo nás naša nebeská Matka pripravuje:

„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť Božiu svätýňu.“ (18. 10. 1975) – Teda musí mať dojem, že získal aj to, že zdolal pápeža.

Áno, tento boj môže skončiť len vtedy, keď si bude satan istý tým, že už všetko získal. Kým si tým nie je istý, ešte stále bude tvrdiť, že mu ešte nebolo dovolené vyskúšať všetko, čo dokáže. Keď sa toto stane, keď to bude vyzerať, že je s Cirkvou koniec, keď sa bude zdať a veriť, že dokonca aj pápež zlyhal alebo zradil, vtedy si uvedomme, že toto má oklamať satana a nie nás. My musíme stále veriť našej Veliteľke a ostať verne pri pápežovi. Tým sme verní Kristovi, ktorý dal skale Petrovej ten jedinečný príslub, aký nedal ničomu inému na tejto zemi.

* * *

A čo tá nešťastná *Fiducia Supplicans*? To je už naozaj niečo zarážajúce! – Ale aj pre toto platí všetko to, čo sme spomenuli. Naozaj nevieme, v akých podmienkach tam pápež žije, ako už je zovretý slobodomurárskym centrom, zriadeným tam, kde žije námestník Krista. Čo je aj prekrútené, hoci v tomto prípade o tom sotva možno hovoriť, k čomu a ako bol donútený, alebo presvedčaný, ako mu mohli byť aj pomocou chémie ovplyvnené vôľové vlastnosti, môžeme si byť istí, že aj tá umelá inteligencia sa pápežovi nevyhne, aby nebola proti nemu použitá, že raz uvidíme a počujeme pápeža a nebude to on, alebo nemôžeme vedieť, čo bolo aj Bohom dovolené, aby satan získal dojem, že už všetko získal, či nie len pre tvrdosť srdca tejto doby, ako Mojžiš, si myslel, že je treba niečo dovoliť,

čo sa potom raz povie, že ale od počiatku to tak nebolo.

A napokon to nie je pápežská encyklika, ale vyhlásenie Dikastéria pre náuku viery, prefekt Dikastéria nastúpil do úradu len nedávno, v septembri 2023. A nevieme, aké pnutia tam sú, ani vo Vatikáne už nie všetci sú verní pápežovi. Čo ak za týchto podmienok je to tak, že pápež o tomto ani nevedel?

V skutočnosti ak by sa to bralo doslova, že toto požehnanie je len obyčajné pastoračné požehnanie, ktoré je udelené tým, čo oň žiadajú ako o Božiu pomoc dostať sa zo zajatia ich hriechu, tak by to bolo niečo, čo by mohol aj František považovať za nezavadné alebo aj potrebné v dnešnej situácii. Ale on je dosť bystrý, aby vedel, že svet to nikdy takto brať nebude, že žiadať o to budú z iného dôvodu a nájdu sa aj mnohí, čo ho budú udeľovať s iným úmyslom. Ved' ešte nedávno sa pápež František s rozhodnosťou vyjadril, že možno požehnávať len jednotlivé osoby, nie takéto páry. Čo sa tam stalo, nevieme, ale muselo sa niečo udiat a muselo to byť tvrdé a ťažké.

Ale pre nás, veriacich, ktorí sa družíme k tomuto Máriinmu dielu Mariánskeho kňazského hnutia stále platí všetko to, čo nám hovorí naša Veliteľka v „modrej knihe.“ Ani raz nepovedala, že by to malo platiť okrem nejakého jedného pápeža. Platí to pre každého pápeža, ktorý je každý námestníkom jej Syna, Ježiša Krista, nášho Pána. Ostat-

né nie je našou starostou. Ak, tak určite nie aby sme súdili, ale aby sme sa modlili.

* * *

A pripomeňme si ešte jednu vec, o ktorej nám naša Veliteľka hovorí:

„...Musíte... po svojom zasvätení sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, ponechať sa mnou vychovávať spôsobom, ktorý je u každého iný. Mojou úlohou ako Matky je vychovávať vás celkom zvláštnym a osobným spôsobom. Aj cesty, po ktorých vás vediem, sú navzájom rozdielne, ale všetky vás vedú k rovnakému cieľu.“ (25. 7. 1977)

Vedie nás rôznymi cestami, aj zdanlivo opačnými – je čas boja a v takom čase bojová taktika je známa vec, teda aj naša Veliteľka ju používa: satan musí mať dojem...

Možno aj títo, čo už odhlásili časopis, že nevidia zničiť ospravedľňovanie pápeža Františka, sú cenným prvkom Máriinej taktiky. Už neveria pápežovi, satan sa môže tešiť, že ich získal, pritom oni pokračujú vo večeradiach a v modlitbách ostávajú s pápežom – hľa víťazstvo Márie, pričom satan si je istý svojím. Tu je niečo, čo si satan myslí, že získal a nie je to pravda. Preto aj my sa navzájom nemáme posudzovať, vždy si musíme uvedomiť, že v čase boja nás môže Mária viesť, ako aj sama hovorí, cestami, ktoré sú navzájom rozdielne, ale vedú k jednému cieľu. A jedným z takto Máriou vedených je aj pápež František.

Kardinál Sarah:

Nemôžeme byť milosrdnejší než Ježiš

Keď súdime, že homosexuáli nedokážu dosiahnuť čnosť čistoty, ponížujeme ich – píše kardinál Róbert Sarah. Tento ako prefekt Kongregácie pre bohoslužbu a sviatosti napísal úvod k autobiografii amerického homosexuála, ktorý v nej hovorí o svojej ceste obrátenia od gay kultúry k životu v čistote. Táto kniha Daniela Mattsona nesie výrečný názov: „Prečo si nehovorím gay“ (*Why I Don't Call Myself Gay*). V anglosaských krajinách sa stretla s veľmi dobrým prijatím v Cirkvi. K jej prečítaniu vyzývajú kardináli ako Timothy Dolan, Sean Patrick O'Malley či Thomas Ch. Collins.

S odvolaním sa na toto svedectvo kardinál Sarah zdôrazňuje, že kňazi, ktorí nevyzývajú homosexuálne orientovaných ľudí k zachovávaniu čistoty, im tak upierajú plnosť evanjelia. Vyhýbať sa náročnému učeniu Krista a Cirkvi v tejto téme nie je prejavom lásky. Týmto spôsobom neslúžime ani Pánovi ani tým, ktorých On stvoril na svoj obraz a podo-

bu a napokon vykúpil svojou svätou Krvou. „Nemôžeme byť zľutovnejší a milosrdnejší než Ježiš, ktorý odovzdal žene prístihnutej pri cudzoložstve dve rovnako dôležité posolstvá: Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a viac už nehreš! (Jn 8,11)“, píše kardinál Sarah.

Tento prefekt Kongregácie pre bohoslužbu a sviatosti sa zmieňuje aj o svedectve štyroch katolíckych homosexuálov, ktoré mal možnosť vypočuť krátko pred biskupskou synodou o rodine. „Poznal som vtedy, ako trpí ich duša, niekedy kvôli okolnostiam, ktoré od nich nezávisia a niekedy kvôli ich vlastným rozhodnutiam. Vnímal som ich samotu, ktorú zakuovali, pretože viedli život, ktorý nie je v zhode s pravou identitou Božích detí,“ spomína kardinál Sarah. „Jedine vtedy, keď žili podľa Ježišovho učenia, boli schopní nájsť pokoj a radosť, ktoré hľadali.“

Kardinál Sarah vyzýva všetkých biskupov a kňazov, aby si svedectvo Daniela Mattsona prečítali a mohli sa tak utvrdiť v presvedčení, že múdrosť Cirkvi vo vzťahu k týmto ťažkostiam a delikátnym otázkam je výrazom skutočnej lásky a súcitu. „Len Cirkev má odpoveď na najhlbšie ľudské otázky, na najhlbšiu túžbu po láske a priateľstve,“ uznáva kardinál Sarah. (RV)

Pán je s Cirkvou (2)

(Služobnica Božia, Mária Terézia Carloni – dokončenie z minulého čísla)

Bilokácie

Neprávosti, páchané na prenasledovaných kresťanoch počas komunizmu za „železnou oponou“ často prekračovali mieru únosnosti, takže mnohým hrozilo telesné či psychické zruštenie. Aby mohla Mária Terézia týmto verným svedkom viery pomáhať, dostala od Boha dar bilokácie. Zatiaľ čo sa nachádzala vo svojom byte v Urbine v Taliansku, bola zároveň na inom mieste s tými, ktorí potrebovali jej pomoc. Prvý, ku komu ju nebeský Otec poslal, bol primas Poľska, Stefan Wyszyński (1901-1981), ktorý sa po prežitom mučení 6. decembra 1954 nachádza v najkrajnejšej núdzi a už nemohol ďalej. Od tej chvíle posielal Pán Máriu Teréziu často do koncentračných táborov, kde utešovala kresťanov v ich utrpení, povzbudzovala biskupov a kňazov a niektorým pomohla utiecť. Dostala sa k mnohým informáciám o podzemnej Cirkvi v krajinách východného bloku. V bilokácii mohla prechádzať zatvorenými bránami a plotmi s ostnatým drôtom, vedela kde sú položené míny a bola viditeľná len pre tých, ku ktorým bola poslaná.

Týmto spôsobom sa stalo, že pápežom Pioví XII., Jánovi XXIII., Pavlovi VI. a Jánovi Pavlovi II. mohla podávať informácie, ktoré, okrem súčasťnených, nemohol poznať nikto iný. Bol to neoceniteľný zdroj informácií. A tak

9. novembra 1964: Mária Terézia spolu s primasom Poľska, kardinálom Wyszyńskim vo svojej súkromnej kaplnke v Urbine. Perlový náhrdelník jej daroval Pius XII.

sa Mária Terézia dostala do kontaktu s podzemnou Cirkvou Sovietskeho Zväzu, Československa, Bulharska, Juhoslávie, Číny a juhovýchodnej Ázie.

Pius XII. poveril Máriu Teréziu, aby zorganizovala tri tajné stretnutia, na ktorých by sa mohli stretnúť a pohovoriť si zatknutí cirkevní hodnostári z rôznych krajín pod komunistickou nadvládou. Také tajné stretnutia boli nevyhnutné, aby podzemná Cirkev mohla prežiť, ale ich uskutočnenie bolo z ľudského hľadiska absolútne vylúčené. Len vďaka mystickým darom, ktoré mala od nebeského Otca, bola Mária Terézia schopná zorganizovať tieto tajné schôdzky. Stalo sa tak v Innsbrucku, Athénach a Norimberku. Ona sama sa ich mohla tiež zúčastniť, tentoraz osobne, nie cez bilokáciu.

Pri organizovaní jej veľmi účinne pomáhal mladý Maďar (s krycím menom Philipp Trotzki), nadaný komunistický funkcionár, ktorého si maďarskí i zahraniční komunisti veľmi vážili pre jeho schopnosti. V skutočnosti išlo o seminaristu, ktorému kardinál Mindszenty, inšpirovaný Duchom Svätým, tesne pred svojím zatknutím zveril tajomstvo Cirkvi v Maďarsku, napriek tomu, že mal tento mladík len 16 rokov. Potom sa Philipp ukrýval a znovu sa objavil až po troch rokoch ako militantný komunista. Vďaka svojej inteligencii a energičnosti urobil rýchlu kariéru, stal sa zástupcom riaditeľa väznice, v ktorej bol väznený aj Mindszenty, ba dokonca zastával vedúce pozície na maďarskom ministerstve zahraničných vecí. Toto všetko však robil len preto, aby mohol slúžiť Cirkvi. Kardinál Mindszenty mu úplne dôveroval a preto ho vo väzení tajne vysvätil na kňaza a o tri roky neskôr na výslovné pranie pápeža Pia XII. ho taktiež v tajnosti vysvätil na biskupa. Už ako mladý kňaz prinášal kresťanom vo väzení sväté prijímanie. Vďaka jeho medzinárodným stykom a pozícii na ministerstve zahraničných vecí sa Philippovi podarilo zariadiť, že arcibiskupa Stepanaca, primasa Juhoslávie, pustili z domáceho väzenia a dovolili mu vycestovať. Tlež zariadil, že maďarský primas kardinál Mindszenty mohol na niekoľko dní opustiť

Marie Terezie Carloni

väzenie. S falošnými pasmi, oblečení do civilu, sa obaja arcibiskupi stretli 5. – 9. júna 1955 v Innsbrucku. Bola tam aj Mária Terézia, Philipp Trotzki a Adolf P., rakúsky kňaz maďarskej podzemnej Cirkvi. Po stretnutí napísala Mária Terézia rozsiahlu správu, ktorú potom odovzdala Pápežovi Pioví XII. V archíve je ešte dnes uchovaný list, ktorý Alois Stepinac napísal P. Cristoforovi. Začína slovami: „*Krásne Rakúsko, ale ešte krajšia je duša Márie Terézie!*“

Krátko po poslednej tajnej schôdzke v Norimberku (31. mája 1956) Philipp ako 24-ročný, celkom vyčerpaný svojím obetavým nasadením, zomrel koncom júna na nevyliciteľné pľúcne ochorenie.

Keď 25. januára 1959 pápež Ján XXIII. ohlásil ekumenický koncil, veľmi mu záležalo na tom, aby sa našli možnosti a prostriedky, aby sa ho mohli zúčastniť aj cirkevní hodnostári z krajín za železnou oponou. K tomu mu poslúžili cenné kontakty, ktoré s prenasledovanou Cirkvou nadviazala Mária Terézia. Začiatkom decembra 1959 mystička Mária Terézia v bilokácii putovala po 17 dní do mnohých krajín, kde bola Cirkev prenasledovaná (Poľsko, Čína, Indonézia, Severná Kórea, Rusko, Ukrajina, Litva, Lotyšsko, Estónsko, Československo, Maďarsko, Juhoslávia, Rumunsko, Bulharsko, Albánsko a Východné Nemecko). Vždy v noci zhromažďovala jednotlivých predstaviteľov Cirkvi, aby mohli spoločne vypracovať smernice pre klérus podzemnej Cirkvi, ktoré potom predložila pápežovi Jánovi XXIII. k diskuzii o ekuméne. Svätému Otcovi odovzdala aj príspevky tých biskupov, ktorí mali zakázané vycestovať z krajiny a nemohli sa koncilu zúčastniť. Zároveň tlmočila týmto biskupom odkaz Svätého Otca. Vyčerpaná si do svojho denníka zapísala: „*Precestovala som celý svet, aby som odovzdala slová Svätého otca!*“

Mária Terézia viackrát navštívila ukrajinského arcibiskupa, ktorým bol vtedy Josip Slipyj (1893-1984), 18 rokov väznený v rôznych gulagoch na Sibíri. Informácie, ktoré získala od neho ako hlavy ukrajinskej Gréckokatolíckej cirkvi zjednotenej s Rómom, potom odovzdala Svätému Otcovi. Zároveň mohla väznenému arcibiskupovi tlmočiť novinky o veriaciach podzemnej Cirkvi v jeho domovine, ktoré získala tiež v bilokácii.

I keď prenasledovaní kresťania na Ukrajine nevideli svojho pastiera, mohli s ním byť v kontakte práve vďaka Márii Terézii. Ježišovým neporovnateľným víťazstvom nad ateisticko-militantným režimom bolo, keď v roku 1963 dosiahol pápež Ján XXIII. u Chruščova to, že arcibiskup a neskorší kardinál Josip Slipyj bol prepustený a mohol sa zúčastniť na koncile v Ríme. Tu sa – už na slobode – stretol s Máriou Teréziou. Môžeme si predstaviť, aké dojímavé muselo byť ich stretnutie v Ríme v marci 1963, keď sa stretli títo, čo sa vlastne zoznámili už dávno predtým na Sibíri, kde arcibiskupa navštevovala Mária Terézia v bilokácii.

Pápež Ján XXIII. rozpoznal veľkosť povolania Mária Terézie tak jasne, že jej podobne ako jeho predchodca Pius XII. znova zveril prenasledovanú Cirkev. Keď Mária Terézia 3. júna 1963 v bilokácii navštívila umierajúceho pápeža, odovzdal jej svoj duchovný závet: „Obetoval som svoj život za koncil a za umlčanú Cirkev. Teraz umieram, ty

Aj pápež Pavol VI. dostával od Márie Terézie (na obrázku so svojím duchovným vodcom) najnovšie informácie o prenasledovaných kresťanoch na Východe. Ako výraz úcty a vďaky za všetko, čo táto veľkorysá duša urobila pre Cirkev a pápeža, jej Svätý Otec daroval tento vzácny kríž a zároveň jej udelil vysoké vatikánske vyznamenanie – čestný kríž *Pro ecclesia et Pontifice*.

však musíš žiť. Nech sa to, za čo som obetoval svoj život, stane zmyslom tvojho života, úplne sa tomu odovzdaj. To je dedičstvo, ktoré ti zanechávam.“

Zvolenie Jána Pavla II. bolo pre Máriu Teréziu veľkou radosťou, pretože kardinála Wojtylu poznala na jednom stretnutí s kardinálom Wyszyńskim, vtedajším biskupom vo Varšave. Ján Pavol II. študoval všetky dokumenty, týkajúce sa tajných misií, ktoré Mária Terézia zanechala pápežovi Pavlovi VI. a túto omilostenú mystičku prijal na prvej súkromnej audiencii 20. januára 1979 veľmi láskavo a starostlivo. Tieto dve veľké duše mali pranie stretávať sa častejšie, ale telesná slabosť Márie Terézie jej už nedovoľovala často cestovať. A predsa jej ešte nebeský Otec daroval možnosť, aby po atentáne 13. mája 1981 strávila niekoľko hodín pri lôžku zraneného pápeža na klinike Gemelli. Bola u neho od pol deviatej večer do jednej hodiny po polnoci a potom o všetkom do detailov informovala svojho duchovného vodcu.

Mária Terézia stále hlbšie chápala svoje povolanie zmierej obety. Musela sa podrobiť viacerým operáciám, neustále trpela bolesťami chrbtice a mala problémy s dýchaním. Jedla málo a svoj spánok často prerušila, aby mohla pomáhať druhým.

Navonok žila samotársky vo svojom súkromnom byte v Urbine, zbierala a posielala peniaze, potrebné materiálne veci a náboženské predmety prenasledovanej Cirkvi a v poslušnosti zapisovala všetky svoje zážitky. V jej okolí sotva niekto vedel, že táto skromná, tichá žena niesla na svojich pleciach bremeno veľkej a zodpovednej misie pre Cirkev. Mária Terézia zomrela 17. januára 1983 vo veku 63 rokov. Na jej náhrobnom kameni sú slová, ktoré si sama vybrala: „*Mihi vivere Christus est, et mori lucrum.*“ – „*Mne žiť je Kristus a zomrieť mi je zisk.*“ Jej život opäť len dosvedčuje, že tou najúčinnějšíou misijnou prácou je modlitba a obetované utrpenie. Práve to učinilo z Márie Terézie ženu, v ktorej našli oporu kňazi, biskupi, kardináli a dokonca i pápeži. Zároveň nám jej život poukazuje na veľkú lásku nebeského Otca, ktorý sa aj mimoriadnym spôsobom stará o svoje deti v krajinách, kde je ešte i dnes Cirkev prenasledovaná a utláčaná. (S-VS)

Medzinárodná organizácia CittzenGo uvádza:

Právo vyjadriť kresťanskú vieru je skutočne ohrozené. Každý deň dostávame nespočetné množstvo správ o kresťanoch, ktorých práva nie sú rešpektované pre nesúhlas s LGBTI alebo trans ideológiou. Kresťania sa s tým stretávajú na pracovisku, na sociálnych sieťach alebo ako rodičia na školách, keď nesúhlasia so sexuálnou „výchovou“, ktorej sú ich deti vystavené v školách.

Priznajme si to: Kresťania ako Vy a ja, ktorí sa stavajú proti agresívnemu šíreniu iracionálnych koncepcií rodovej ideológie, budú hneď označení za netolerantných alebo pravicových extrémistov.

Alebo ešte horšie... V niektorých prípadoch kresťanom v Európe a Severnej Amerike už hrozí súdna žaloba, pokuty či väzenie.

53. zasadnutie Rady OSN pre ľudské práva v júni minulého roka vyhlásilo, že náboženská sloboda, najmä kresťanská viera, porušuje práva LGBTI. Táto inštitúcia tiež vypracovala návrh, aby krajiny zasahovali do náboženských záležitostí s cieľom zastaviť toto údajné „porušovanie“ práv LGBTI.

V CittzenGO sme upozorňovali na toto nebezpečenstvo. S Vašou podporou sme v rámci našich kompetencií vyzbierali viac ako pol milióna podpisov, ktoré spochybňujú túto správu a vyzývajú vlády, aby chránili práva kresťanských občanov ako aj slobodu slova.

Vlády však nevedia poskytnúť jasnú odpoveď. Príliš sa obávajú postaviť sa radikálnej LGBTI a trans loby. Zatiaľ, čo sa aj vláda Slovenskej republiky vyhýba komentárom o tom, či bude chrániť právo vyznávať kresťanskú vieru proti tejto správe OSN, so znepokojením sledujeme, ako pribúdajú zákony a politiky, ktoré diskriminujú hlas kresťanov v prospech LGBTI a trans agendy.

Toto mlčanie je neprípustné (...) Ne dovolíme, aby agenda radikálnych LGBTI a trans aktivistov ovplyvňovala naše právo slobodne vyznávať svoju vieru... (Arsuaga, CittzenGO)

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Dali mi prečítať článok z minulého čísla o mystičke Márii Terézii, ktorá zázračným spôsobom v bilokácii navštevovala za komunizmu krajinu za železnou oponou a pomáhala prenasledovanej Cirkvi, sprostredkovala kontakt s pápežom, či si myslím, že aj tieto zázraky bolo možné si len namýšľať, ako napríklad uzdravenia. To je naozaj zvláštne, a stalo sa to v rokoch, ktorých pamätníci ešte žijú. Dokonca by to bol dôkaz aj o tom, že Cirkev je Božia, že Cirkev pozná pravého Boha... Ale nejako mi nejde do hlavy, prečo tento Boh, keď robí zázraky, potrebuje od svojich stále bolesť a utrpenie, prečo im od toho zázračne nepomôže...“

Tu máme práve príležitosť Boha poznávať. Nie snažiť sa ho pretvoriť, ako by nám pasoval, ale všímať si jeho konanie a skutky a z toho ho poznávať, aký v skutočnosti je. A potom uvažovať a aj porozumieť, prečo taký je. A keď sa nám to trochu podarí, zistíme, že iný by ani nemohol byť, ináč by sa všetko zrútilo. (Taká jeho spravodlivosť a milosrdenstvo, t.j. láska, aký On je, len to je schopné bytia – „Ja som ktorý som.“)

Prvé a najzásadnejšie s čím sa stretáme, je to, že poslal na svet svojho Syna, že teda sám Boh prišiel v ňom na svet a musel trpieť, aby splnil úlohu toho svojho príchodu. Prečo? Prečo sa tomu nemohol zázračne vyhnúť, keď je všemohúci?

V tom máme možnosť vdieť, ako sa Boh Stvoriteľ správa k bytostiam, ktoré stvoril – keď ich stvoril ako partnerov pre seba, tak sa ku nim správa ako k partnerom, aj keď sú mu neverní. Z Božieho zjavenia vieme, že najprv stvoril beztelesné – duchovné bytosti, ako je On sám, stvoril ich suverénne a večné, s rozumom a slobodnou vôľou, aby mu neboli len ako automatické hračky, ním riadené, ale partneri. Ich sloboda bola tak ozajstná, že sa mohli i proti svojmu Stvoriteľovi postaviť, – aby tak malo cenu, keď mu zostanú verní. A niektorí sa proti nemu aj naozaj vzopreli a sami chceli byť bohmi, nad ktorými už nik nie je. Tým sa sami vylúčili zo života s Bohom. Ich život sa zmenil na pyšnú výzvu voči Bohu, že sú schopní ho nahradiť. A toto chcú presadiť až do dnešných dní. Sú to diabli, zlí duchovia, je to satan. Boli z neba vyhodení, vlastne sami sa z neho vylúčili, lebo nebo je život s Bohom v láske.

Keď Boh stvoril nové bytosti s rozu-

mom a slobodnou vôľou, teda tiež jemu podobné – ľudí, umiestnil ich na čas skúšky mimo neba, v ktorom už vládol pokoj a istota vernosti. Stvoril dočasnú hmotu a tieto nevyskúšané bytosti umiestnil do hmotného sveta a hmotného tela, v ktorom je nesmrtná duša, stvorená pre večnosť. A tu, mimo neba, majú prístup aj padlí anjeli so svojou snahou získať ľudí na svoju stranu proti Bohu.

„Vyžiadal si vás satan, aby vás preosial ako pšenicu,“ povedal Ježiš svojim učeníkom pred skúškou, ktorú na nich Boh dopustil. Takto si môžeme predstaviť aj to, čo sa stalo po tom, keď Boh stvoril ľudí – satan si ich vyžiadal, aby ich vyskúšal, či zostanú verní Bohu, alebo poslúchnu jeho. A satan uspel. Tak získal ľudstvo do svojej moci, stal sa „kniežatom tohto sveta.“

A tu si už môžeme všimnúť, čo platí u Boha, čo dodržiava:

Aj padlých anjelov stvoril pre večnosť, teda zostávajú naveky, ani po ich páde ich Boh nezničí – Boh nemení svoje rozhodnutia.

Tieto duchovné bytosti s rozumom a vôľou stvoril, aby boli jeho partnermi. A aj voči tým, ktorí padli, sa správa férovo, naďalej sa voči nim správa ako k partnerom. Má nad nimi prevahu moci, ale ju nepoužíva, nezaženie ich mocou, keď si vyžadajú vyskúšať ľudí, dovoľí im to. Boh nechce víťazstvo mocou, ale férové. Ku všetkým svojim stvoreniam sa Boh správa férovo, ako to pôvodne ustanovil, ako ku partnerom. Ani v tom nemení svoje rozhodnutie – vždy je možné sa na jeho slovo spoľahnúť. To je aj pre nás úžasná istota. Ale aj nevýslovná hrozba, ak sa mu vzoprieme a v skúške na tejto zemi neobstojíme. Nič nám neprejde podľa ne-

jakých našich pravidiel, ktoré by sme si my stanovili, že by sa nám zdali lepšie, ako tie Božie.

Áno, Boh je všemohúci a Najvyšší, nad ním už nik nie je a nikomu sa nemusí zodpovedať. Nikomu nemusí byť verný, ale vidíme, že predsa je verný – nie je nejaký rozsafný, nevypočítateľný krutovládca, uplatňujúci svoju moc. Je nekonečne spravodlivý. Komu alebo čomu je takto verný? – Je verný sám sebe. Aj vtedy, keď je to podľa nášho pohľadu v jeho neprospech. Je to naša istota v každom jeho slove, v každom príslube, ktorý nám dal. Ale aj hrozná skaza, ak z toho vypadneme.

Túto vyžadanú skúšku na ľudstve vidíme v Božom zjavení na jednom ľudskom páre, ktorý neposlúchol Boha, ale Božieho aj svojho nepriateľa. Či už je to obrazný alebo skutočný opis, je v ňom až obdivuhodne ukrytá celá psychológia hriechu. Satan – starý had vyhral a získal vládu nad ľudstvom.

Bohu to nemusel byť problém, je všemohúci, mohol stvoriť nové stvorenia, nové ľudstvo a toto ponechať svojmu osudu – svojmu nepriateľovi. No tu sa ukazuje tá najvlastnejšia vlastnosť Boha – láska. On miluje svoje stvorenie a nenechá ho svojmu osudu.

Nachádza malý kúsok nespravodlivosti: zhrušili prarodičia, ale ich potomstvo je v tom nie z vlastnej viny. A túto nespravodlivosť on ako Stvoriteľ má „právo“ napraviť. Ale nie mocou. Láskou. Sám ide za tú nápravu zaplatiť. S diablom – svojím stvorením môže férovo zápasit len na úrovni stvorenia. Preto sa Boh musí stať človekom, lebo žiadny človek by takú vernosť nezvládol a aj keby, aj tak by víťazstvo žiadneho človeka nemalo tak nekonečnú cenu, ako má, keď platí nekonečný Boh ako

Bohočlovek.

Ale poslať na svet, do panstva svojho protivníka, svojho Syna len ako mocnejší, to nie. Teda Boh hľadá na zemi spoluprácu pre svoj príchod. Nachádza pre nejakú jeho malú vernosť Abraháma a skúškami ho učí väčšej, až aj tej najväčšej vernosti – aby Abrahám urobil to, čo Boh chce urobiť: aby Bohu obetoval svojho jediného Syna. Abrahám sa už tak presvedčil o Božej vernosti, že neprotestuje, ako by sa potom splnil Boží prísľub veľkého národa z jeho potomstva, keď obetuje svojho 12-ročného jediného syna. Dôveruje Bohu a idú s chlapcom spolu na určený vrch. Tu keď sa Abrahám zaženie obetovať svojho syna, Boh mu zadrží ruku, stačí mu táto ochota. A za túto mu Boh sľubuje už nie len veľké potomstvo, ale v jeho potomstve budú požehnané všetky národy. – Boh už môže svojmu nepriateľovi preukázať, že človek bol ochotný pre neho obetovať svojho jediného syna a tak teraz on môže – má „povinnosť“ to človeku vrátiť a dať za ľudí svojho Syna. – Všetko v dokonalej spravodlivosti, ale z tej najväčšej lásky. Takto získal Boh možnosť vytvárať cestu pre svojho Syna na tento svet a vyňať v Nepoškvrnenom počatí spod vlády satana jednu z dcér Abrahámových, aby sa stala Matkou jeho Syna. A táto, ako nová Eva, vo svojej skúške obstála a dala Bohu svoje „áno“ pre tento jeho plán. A stáva sa Matkou Syna Božieho, Ježiša Krista. Stáva sa tak novou Matkou nového ľudstva.

A tu je načím pripomenúť si otázku: Prečo Boh potrebuje od ľudí len bolesť a utrpenie? – Prečo toto potreboval od svojho Syna? – Prečo musel Ježiš trpieť, aby nás vykúpil? Nemohol jeho všemohúci Otec tomu zabrániť?

Boh nie tú bolesť potreboval, ale víťazstvo vo férovom boji. Vydal svojho Syna skúške, aby s diablom zápasil v ľudskej slabosti a aby to nevzdal – a to utrpenie mu spôsoboval diabol, aby to vzdal. Aby v utrpení a v provokáciách „Zostúp z kríža a uveríme ti“ podľahol, chopil sa svojej božskej moci, zostúpil zázračne z kríža. No Ježiš zostal v ľudskej slabosti až do konca, keď už mu diabol nemal čo viac urobiť, lebo zomrel a tak zvíťazil.

Ježiš zaplatil za naše vykúpenie tak veľkú – božskú a teda nekonečnú cenu, že keby všetci ľudia prijali jeho vykúpe-

nie, všetci by mohli byť spasení, zachránení spod vlády Božieho nepriateľa a tak by bol diabol aj z tejto zeme vyhodенý, ako bol vyhodенý z neba. Ľudia však jednak sami vedia hazardovať, ako hazardovali padlí anjeli, a navyše títo tu pôsobia a klamú, získavajú mnohých proti Bohu. A pomocou svojich stúpenčov dokážu vytvárať podmienky, aby sa mnohí o vykúpení ani nedozvedeli, prípadne aby to, čo Boh ľuďom ponúka, videli ináč, než ako to je.

A tu dáva Boh možnosť svojim verným byť jeho partnermi v boji a tým ale aj partnermi v konečnom víťazstve! Máme možnosť pomáhať iným ľuďom tak, ako to napísal apoštol Pavol: „Na vlastnom tele dopĺňam, čo chýba pre dobro Cirkvi.“ A to je to najúžasnejšie, že sme povolaní k takémuto partnerstvu, k takejto spolupráci, že aj my máme možnosť niečo vybojovať na satanovi na pomoc iným.

Preto Matka Božia vo Fatime žiadala od malých detí obety a modlitby za hriešnikov, aby im pre tie obety mohla byť poskytnutá pomoc pre ich spamätanie sa a záchranu.

Aj pomoc, ktorú chcel Boh dať prenasledovanej Cirkvi, bolo treba aby niekto z ľudí zaslúžil. Ak našiel osobu, ktorá bola na to ochotná, Boh dovolil ten zápas s diablom, ktorý ju utrpením chcel od toho odradiť. Ale keď ona vytrvala, obstála, tak získala potrebné milosti, za ktoré mohla prenasledovaná Cirkev dostať pomoc.

Ale aj satan stále získava väčšiu vládu nad svetom pre hriešnosť ľudí. Vieme to aj z fatimského posolstva, keď Matka Božia povedala, že prebiehajúca vojna sa skoro skončí, ale keď sa ľudstvo nepolepší a nenavráti sa k Bohu, príde nová, ešte horšia vojna, a aj prišla. Z toho vyplýva, že naša hriešnosť dáva Božiemu nepriateľovi do rúk moc, ktorou môže škodiť. Vojna je ukážkou, akú mašinériu zloby môže hriech spôsobiť. Každým hriechom rastie moc diabla nad svetom a diabol sa domáha svoju získanú moc uplatniť – a Boh mu ju rešpektuje. Diabol by ju najradšej využil na večnú záhubu duší. Boh však má možnosť pre obety svojich verných tomu zabrániť a radšej dopustí, aby sa diabolská získaná moc vybila na časnom utrpení, živelných pohromách, vojnách, telesnom utrpení. Preto Boh potrebuje aj utrpenie ne-

vinných, ktorí schytajú údery, čo satanovi umožnili hriechy iných. Nech teda žiadny hriešnik neobviňuje Boha za to, že trpia nevinní, on sám je toho príčinou, práve aj pre jeho hriech a neveru trpia.

Múdro to Boh zariadil, že ľudí pre túto skúšku umiestnil do hmotného sveta a hmotného tela. Takto žiadna rana v ňom utrpená neprejde do večnosti, iba ako oslávená, ako oslávené rany Kristove. Všetky následky nespravodlivosti sa pominú s tým, čo je pominuteľné. Do večnosti prejdú všetky nespravodlivosti ako víťazné koruny slávy a podiel na spoločne vybudovanom nebeskom domove. To je to, o čom v náboženskom slovníku hovoríme, že tí, čo dosiahnu nebo, budú s Bohom spolu kraľovať v jeho kráľovstve.

Takto teda umožňuje Boh ľuďom byť jeho partnermi, tvorcami nového neba, záchrancami mnohých, ktorí si budú vo večnosti vzájomne ďakovať za duchovnú pomoc, ktorú si vzájomne poskytnú. Bude to radosť aj pre tých, čo zachraňovali, aj čo boli zachránení. Bude to more lásky, do ktorého budú vo večnosti všetci ponorení. A Boh vie, čo aj apoštol Pavol napísal: „Žiadne utrpenia tohto času nie sú rovné sláve, v ktorej sa máme zjaviť.“ Preto tak, ako matka, ktorá nesie dieťa na bolestivú operáciu a dovolí toto utrpenie, lebo vie, že je pre jeho dobro, podobne Boh vidí už profit toho nášho utrpenia, ktorý bude večný.

Keď si takto uvedomíme Božiu ekonómiu, ostáva nám uvedomiť si, že naozaj nemôžeme rátať, že nám niečo len tak prejde, ako nám všeličo prešlo v škole aj inde. Nie, keď Boh nebude môcť „kniežaťu tohto sveta“ preukázať, že ten človek je vykúpený, že prijal Božie vykúpenie tak, ako to vybojoval a nechal nám v evanjeliu, ten ostane v moci pekelníka, nasilu mu ho Boh nezoberie. Keď svojmu milovanému Synovi nič nezlavil z toho, čo musel vytrpieť, ako by potom mohol niekto čakať, že pre neho Boh poruší svoju vernosť. A ten nešťastník už vtedy bude jasne vidieť, aké možnosti mal, ako ľahko mu boli dostupné a nevyužil ich pre svoju ješitnosť, mudrovanie, trúfalosť, v podstate hlúposť.

Tu si teda hodno pripomenúť tie spomenuté možnosti, ktoré každý tak ľahko mal dostupné: Tie sú len to, čo

nám Ježiš vykúpil. Nič iné, nič viac ale ani nič menej. Je to všetko to, čo nám zanechal vo svojom evanjeliu. To, čo máme v evanjeliu, je to, o čo išiel s diablom zápasit'. To je to, čo platí a čo si Boh aj svojou mocou obráni proti svojmu protivníkovi, lebo to je vyplatené, to Bohu patrí. V tom máme skalopevnú istotu.

„Ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, ktorým zadržíte, budú zadržané.“ Keď teda apoštoli a ich nástupcovia majú takto rozhodnúť, musia tie hriechy počuť, aby ich mohli odpustiť, keď je človek kajúci, alebo zadržat', ak prejaví nedostatok kajúcnosti. Darma by si niekto povedal, že si vie zabezpečiť odpustenie ináč – to by si musel pravidlá, ktoré si sám stanovil, sám aj vykúpiť ako Ježiš na kríži.

„Peter, ty si skala a na tejto skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu.“ – Ako si môžem myslieť, že sa dokážem peklu ubrániť mimo toho, čomu dal Ježiš tento prísľub! To by bola ale trúfalosť, stanoviť si také svoje pravidlá proti všemohúcemu Bohu. „Kto vás počúva, mňa počúva. Kto vami pohŕda, mnou pohŕda.“ – „Čo zviažete na zemi, bude zviazané aj na nebi.“ Toto mohol Ježiš predom sľúbiť, lebo vedel, že zostane s Cirkvou až do konca sveta, ako prísľúbil. Keď Cirkev „zviazala“ ako máme svätit' deň Pána – nedelu, teda účasťou na svätej omši, je to naozaj vážne. Lebo to je účasť na Kristovej obete, to je moje prijatie jeho vykúpenia. A deň Pánov, ktorý si Boh zvolil ešte v desatore Božích prikázaní, svätit' bez tejto účasti by bola taká lahostajnosť voči Bohu, ktorá sama takého človeka vylúči z lásky k Bohu. Čo potom môže taký človek čakať, keď mu bolo niečo iné prednejšie, ako prijat' Kristovo vykúpenie, mať účasť na jeho obete za neho.

Taká hláška: „Kristus áno, Cirkev nie,“ a to je čo? Ved' to je to isté. Prví kresťania od začiatku vedeli, že Cirkev je mystickým telom Kristovým. Apoštol Pavol píše o svojom utrpení pre dobro Kristovho tela, tým myslel Cirkev. V liste Filipanom píše o budovaní tela, nie o šírení Cirkvi. To je totiž tak, že s diablom bojoval len jeden z ľudí, Ježiš.

A keď zvíťazil, tak len on sám má otvorenú cestu do neba. Ale keď sa kto včlení do jeho mystického tela,

ktorého hlavou je Kristus, potom keď Hlava má otvorenú cestu a môže prejsť, aj telo ide s ňou, nemôže ísť hlava bez tela. Len takto je pre nás nebo otvorené. Vieme, že všetci spravodliví Starého zákona, patriarchovia, proroci, všetci spravodliví, čakali pred zatvorenou bránou neba, až keď Ježiš „zostúpil k zosnulým“, aby ich tou bránou previedol. Nebo nebolo zatvorené zo strany Boha, ten by svojich verných určite prijal, ale bolo zatvorené zo strany „kniežata tohto sveta“ a Boh to rešpektoval. Kto poznal, alebo mal možnosť poznať evanjelium – to Boh bude vedieť dobre posúdiť – pre toho platí, že to je pre neho jediná cesta.

Je tu otázka, ale čo tí, ktorým nebolo dopriate poznať evanjelium a dozvedieť sa o ceste spásy. – Môžeme si byť istí, že Boh nedopustí žiadnu nespravodlivosť. Pre tých bude platiť, čo je tiež obsiahnuté v evanjeliu a aj toto Ježiš vyhral v svojom zápase: „Bol som hladný a dali ste mi jesť. Bol som smädný a dali ste mi piť... Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších, mne ste urobili.“ Títo žili duchu dobra a to je Boh. O tých bude vedieť Boh svojmu protivníkovi preukázať, že nemajú vinu na tom, čo im práve satan zabránil poznať nejakou svojou prekážkou. Žili v Božom duchu lásky, po smrti prežijú kus života pred bránou neba, čo nazývame „očistec“, kde už v plnom poznaní pravdyvidia všetko, čo Boh pre nás urobil a od čoho nás zachránil a v bolestnej túžbe nadobudnú lásku k nemu, čím sa stanú schopnými prežívať nebo.

Ale toto nebude platiť pre tých, ktorí poznali alebo mali možnosť poznať Boha a jeho zjavenie a odmietli ho. Tí neboli dobrí voči ľuďom vedení duchom Božím, ale inými pohnútkami vo vzťahu k sebe. Ale voči Bohu, svojmu najväčšiemu dobrodincovi, o ktorom vedeli, boli odmietaví a vlastne nespravodliví, tam je to nesporné.

Toto je jediné náboženstvo na svete, ktoré má logiku, ktoré je primeraným vysvetlením dôvodu ľudského života a dielom hodným niekoho tak veľkého a mocného, ako je Boh.

„Len ten, kto sa skutočne zamyslel nad tým, aký ťažký je kríž, dokáže pochopiť aj to, aký ťažký je hriech.“

Sv. Anzelm z Canterbury

„Prečo nám Boh nemôže zabrániť v konaní zla? Pretože nechcel, aby ľudia boli automaty, ale chcel ich stvoriť podľa svojho obrazu, teda slobodných. Ak niekoho milujeme každou žilkou svojho srdca, chceli by sme, aby na našu lásku odpovedal slobodne.“

Boh nás miluje nepredstaviteľne a ponecháva nám slobodu k radikálnemu rozhodnutiu: dáva nám možnosť buď milovať, alebo lásku zavrhnúť, vyžarovať niečo zo vznešeného spoločenstva s Kristom, alebo sa od neho odtrhnúť a nechať tak iných, aby žili po živom Bohu. Boh nám ponecháva slobodnú voľbu, ale nepozera sa na človeka nečinne. Trpí spolu s ním.“ *Sv. Matka Tereza*

Realita kríža

Biskup Andreas Laun zo Salzburgu sa pýta: „Je možné zamlčovať kríž pri ohlasovaní, pri vyučovaní náboženstva, v odovzdávaní viery vlastným deťom? Je možné kríž čo najskôr striasť alebo aspoň ho zmäkčovať?“

V kapitole o Ježišovej ceste na Olivovú horu (*Ježiš Nazaretský, 2. diel*) pápež Benedikt XVI. uvádza v skratke toto: Ešte vo Večeradle, teda krátko pred odchodom na Olivovú horu, pripomína Ježiš svojim apoštolom proctvo o utrpeniach, ktoré na neho prídu, a tým aj svoju vlastnú predpoved o utrpení, ktorú Peter vtedy tak rozhodne odmietol. Ale potom hovorí Ježiš, vlastne utešuje, aj o svojom zmŕtvychvstaní. Ako na to reaguje Peter? Prehlasuje svoju vernosť a odvahu, na čo mu Ježiš predpovedá jeho trojnásobnú zradu a zakirikánie kohúta. Pápež Benedikt k tomu dodáva: „Pretože (Peter) nechce kríž, nevníma ani slová o zmŕtvychvstaní a chcel by – ako už pri Cezarei Filipovej – úspech bez kríža. Spolieha sa na svoju vlastnú silu.“ A pápež ide ďalej, mohlo by sa povedať, že vysvetľuje, čo sa myslí pod zosvetštením Cirkvi: „Kto by mohol poprieť, že jeho správanie odráža neustále pokušenie kresťanov, ba Cirkvi: dôjsť k úspechu bez kríža? – Nikto nie je sám od seba dosť silný, aby išiel cestou spásy až do krajnosti.“ (*Katholisches Sonntagsblatt*)

Problém:

Je mi ľúto, že po tolkých rokoch rúšim odoberanie časopisu. Dôvod: nesúhlasíme my, čo ho čítame, s vašimi názormi. Najprv to bol názor na podávanie prijímania na ruku... P. D.“

Žiaľ, zdá sa, že toto nie je možné slovami vysvetliť, je to otázka iného videnia, iného vnútorného nastavenia. Podobne, ako katolícky a protestantský teológ sa nemôžu zhodnúť, kým nastane čas milosti zjednotenia kresťanov.

V tejto hodine najväčšej skúšky viery v ľudských dejinách je jedným z jej znakov úpadok eucharistickej úcty. Dalo sa pozorovať, že práve tam, kde najväčšmi upadala, sa rozmáhala aj prijímanie na ruku. A tak sa prijímanie na ruku začalo spájať s neúctou k Eucharistii. Vrylo sa to do povedomia až na ten spôsob, ako Židom zachovávanie soboty. Pritom z dejín Cirkvi poznáme viaceré takéto skúsenosti, že tu ide nie o vec samotnú, ale ako sa vníma, čo sa tým hovorí. Napríklad keď osvietenci začali prehlavovať svoju neveru kremáciou, vtedy sa spojila kremácia dokonca s vystúpením z Cirkvi – bola dôvodom exkomunikácie – lebo kremácia sa stala vyznaním nevery. Dnes to už vôbec tak necítíme a čo bolo vtedy priam vžitie, dnes už neplatí, lebo už sa tým nehovorí to, čo sa tým hovorilo vtedy. – Tak prišiel Covid a už sa prijímaním na ruku nehovorilo to, čo predtým, ale išlo o zabránenie nákaze.

S týmto fenoménom sa stretáme už v začiatkoch kresťanstva, ešte za života prvých apoštolov. Aby sa ujasnilo, že noví kresťania z pohanstva nemusia dodržiavať všetky predpisy Starého zákona, Prvý apoštolský snem v Jeruzaleme stanovil päť pravidiel, okrem iného zdržiavať sa obetovaného modlám. Toto umožňovalo novým kresťanom vyznať svoju vieru, a to jednak pred svojím okolím, ale aj sami pre seba potrebovali také uistenie. Lenže nastal problém: v čisto pohanskom prostredí boli jatky pohanskými obetistami a teda všetko mäso, čo sa dalo kúpiť, bolo obetované modlám. Noví kresťania si teda pre seba mäso obstarávali svojpomocne, ale keď boli pozvaní na návštevu alebo na hostinu, nemali istotu a vy-

pytovali sa, aké je to mäso. To nebola ani práve najlepšia informácia o kresťanstve pre pohanských spoluobčanov, akoby v kresťanstve len o toto išlo. Ale zadúšalo to aj samotného ducha kresťanstva. A vieme, že apoštol Pavol píše Korintanom, že keď prídu na hostinu, aby sa nevypytovali, či to bolo obetované modlám – „Niet bôžikov! Pánova je zem a všetko, čo ju naplnia“, teda to nemá komu byť obetované, je len jediný pravý Boh a tomu všetko patrí, nech pokojne jedia čo im predložia. Ale keď niekto slabý ešte vo viere ho upozorní, že to bolo obetované, vtedy nech neje. Nie kvôli sebe, ale kvôli tomu ešte slabému bratovi. – Aj tu, v úplných začiatkoch kresťanstva už vidíme, ako nezáleží na samotnej veci, ale na tom, čo sa tým „hovorí“.

Ba dokonca sám Ježiš, ktorý sa sám postil, ako na začiatku svojho pôsobenia, tak i potom, keď chcel tým vyprosiť milosť napríklad pre Samaritánku. A predsa hovorí o materiálnej stránke pôstu, že čo vchádza do človeka, to nepoškvruje človeka, ale to poškvruje, čo vychádza zo srdca.

Zdá sa však, že tu asi niet pomoci pre tých, ktorí sú nastavení na taký spôsob videnia vecí, proti akému aj Ježiš tak úporne bojoval, až ho považovali za bezbožného. – A z evanjelia, zo správania sa Ježiša vyplýva, že to bol nie malý omyl, ale závažný omyl – bolo to vnútorné nastavenie, ktoré zrejme bránilo prijatiu toho, čo Ježiš prinášal, keď si dával takú námahu s ním bojovať, až sa to javilo, akoby bojoval proti Božiemu prikázaniu.

A keď vidíme, že ani sám Ježiš, Boží Syn, farizejov nepresvedčil, s nesprávnym nastavením sa asi nedá nič urobiť vysvetľovaním, len milosťou.

Možno ešte jeden pokus by sa dal urobiť, ale treba mať ochotu naozaj sa chcieť dozvedieť, kde je pravda. Čiže treba pripustiť aj niečo iné, nie len stáť na svojom, ale naozaj byť ochotný hľadať pravdu: A s týmto úmyslom čítať si evanjeliá s tým, že sa vžiješ do kože nábožných židovských súčasníkov Ježišovej doby. Aké sväté im bolo zachovávanie soboty, ako im to vošlo až do krvi a ako to obhajovali! Ved' nakoniec to bolo Božie prikázanie, čo viac by bolo treba dodržiavať, ak chceš byť verný

Bohu, ako jeho výslovné prikázanie: „Spomni, aby si sviatočný deň svätil.“ A ak som farizej, učiteľ zákona, tak zodpovedám aj za ľud, musím mu stanoviť nejaké mantinely. A s radosťou a hradosťou pred Bohom pozorujem, ako národ vzorne zachováva sobotu.

A tu príde jeden tesár z Nazareta a vyvoláva rozpaky. Robí mnohé zázraky, mal by teda byť od Boha. Ale uzdraví ochrnutého v sobotu a povie mu: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov.“ A ten zroluje svoju karimatku a nesie si ju. Učiteľ zákona ho napomenie – je sobota, nesmieš nosiť lôžko! Ale on nebdá, lebo mu to kázal ten, čo mu vrátil zdravie. No či môže byť od Boha, kto takto narúša sobotu? – Ale robí zázraky! To však možno aj pomocou diabla, čo ak ich robí pomocou arcidiabla Belzebula?! – No a ja teraz, na čej strane budem, na Ježišovej, alebo farizejovej? Navyše keď si uvedomím, že nemusel ten Ježiš spôsobovať také rozpaky, ved' ak by chorému povedal v sobotu: „Prid' zajtra“, ten by v noci ani neusnul, aby nezmeškal, čo by sa tešil, že bude uzdravený a určite by prišiel. Rozumne to povedal jeden predstavený synagógy: „Je šesť dní, keď sa môže pracovať, vtedy prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, sobotu však zachovajte.“ Naozaj, mohol to Ježiš robiť tak, aby nenarúšal svätenie soboty, aby nevyvolával čosi také, ako dnes beží ohľadom podávania prijímania. Keď sa naozaj vžijem do kože Žida Ježišovej doby, ťažko mi stáť na Ježišovej strane. Lenže keď už dnes viem, že Ježiš bol naozaj od Boha, potom mi musí byť jasné, že Ježiš takto, ako to robil, sobotu nenarúšal. Dokonca niekedy akoby priam provokoval, ak chorého postavil do stredu a pýtal sa, či slobodno v sobotu uzdravovať alebo nie, že to akoby schválne chcel tým sobotným uzdravovaním niečo riešiť, napraviť, čo vyzeralo správne, nábožné, ale pred Bohom v skutočnosti nebolo – či potom nezbadám v sebe nejaké také vnútorné nastavenie, aké mali farizeji, čo ho obviňovali? – Či nie práve také nastavenie budem uplatňovať o dvetisíc rokov vo veci spôsobu prijímania a bojovať za eucharistickú úctu asi tak, ako bojovali farizeji proti Ježišovi za zachovávanie soboty?

Ježiš ide s apoštolmi v sobotu cez pole a zhovárajú sa, zaiste o skúsenostiach z ich včerajšieho apoštolátu, keď tolkí prichádzali, že si ani nestihli pripraviť jedlo na sobotu a tak sú hladní. Cestou si tu-tam odtrhnú klások a vyhryzkávajú mäkké ešte nedozreté zrnká a pritom sú duchom stále v Božích veciach. Ja idem za nimi, ale nepočúvam ich povzbudivé duchovné rozhovory, ako stvorené pre sobotu, ale sledim po ich rukách: trhajú klásoky, a žatva je v sobotu nedovolená. Pohoršujem sa a odsudzujem ich v domnení, že ja zachovávam sobotu, ktorú Boh určil pre duchovné obohatenie, no ja to duchovné tu mám možnosť počuť, ale nevnímam a topím sa v negatívnom myslení. Ani si neuvedomím, že práve oni dodržiavajú sobotu na to, na čo ju

Boh určil... – O dvetisíc rokov neskôr vstúpim v istom meste do kostola, rúška sú po covide už nepovinné, ale tu sú všetci v „náhubkoch“ a ja si v duchu poviem: „Títo všetci isto pôjdu na prijímanie na ruku!“ Celý kostol tu zneuctí Eucharistiu a ja, jediný nábožný, tým trpím a pri tom úplne zabudnem, že je tu živý Kristus a zabudnem si ho uctiť ako živého tu prítomného, len sa umáram v negatívnom myslení. – Naozaj, na čej strane ja vlastne som?!!! Nepodobá sa moja eucharistická úcta bezduchej úzkostlivosti farizejov? A či rozumiem tomu, ako zmýšľa Ježiš?

Keď dnes už viem, že Ježiš bol naozaj Synom Božím, on nemohol byť proti Božiemu prikázaniu dodržiavania soboty. Ale keď mu až tak aktívne záležalo na narušení farizejského zmýšľania, po-

tom toto zmýšľanie bolo oveľa nebezpečnejšie, než sa zdá. Tá ich nábožnosť bola nielen že nulová, ale silno mínusová. Až tak, že aby Ježiš mohol začať svoje dielo v ich dušiach, sa musel najprv s týmto vysporiadať. Preto sa nerozhodol v tichosti sa vyhnúť konfliktom v sobotu, ale naopak, ich akoby vyvolával, aby proti takémuto vnímaniu bojoval. A keď proti nemu tak bojoval, to muselo byť naozaj vážnou prekážkou tomu, čomu on chcel ľudí naučiť. To je oveľa horšie pre mňa, než by sa zdalo. Ak je to naozaj tak, potom to musím prekonať. – Skúsím to kvôli tebe, Ježišu! A tak ma azda budeš môcť odmeniť milosťou a dáš mi pochopiť, čo sa slovami vysvetliť nedalo... -AV-

Lud dáva prednosť Barabášovi pred Ježišom

Pilát si privola veľkňazov, členov veľrady a ľud a povedal im: „Priviedli ste mi tohoto človeka, že poburuje ľud. Ja som ho, ako vidíte, pred vami vy počul a nenašiel som na ňom nič z toho, z čoho ho obviňujete. Ale ani Herodes, lebo ho poslal späť k nám. Je zrejmé, že nespáchal nič, pre čo by zasluhoval smrť.“ Ale napriek tomu chce Pilát Ježiša, skôr než ho prepustí, potrestať.

Veľrada toto Pilátovo polovičaté riešenie odmietla. Pilát stále viac vidí, že Ježiša mu vydali len z nenávisti. Potom prišiel ešte na jedno východisko: prepustiť Ježiša v rámci zvyku, že na Veľkú noc prepúšťa vždy jedného z väzňov. Dáva priviesť Barabáša, ten bol povestný lupič, vzbúrenec a vrah.

Pilát teda opäť vyšiel k Židom a povedal: „Ja na ňom žiadnu vinu nenačádzam. Je však u vás obyčaj, že vám na Veľkú noc prepúšťam jedného z väzňov. Koho chcete, aby som vám prepustil, Barabáša, alebo Ježiša, ktorý sa volá Kristus?“ Dúfal, že ľud dá prednosť Ježišovi.

V tej chvíli odkázala Pilátovi jeho manželka: „Nemaj nič s tým spravodlivým, lebo som veľa vytrpela pre neho vo sne.“ Pokým sa však Pilát zaoberal s týmto odkazom, veľkňazi a starší pobúrili ľud, aby žiadal Barabáša. Keď sa

teda Pilát znova opýtal, koho má prepustiť, volali: „Barabáša!“

Toto Pilát nečakal. Opýtal sa: „Čo teda mám urobiť s Ježišom, ktorý sa volá Kristus?“ A ľud volal: „Ukrižuj ho!“ – Opäť k nim prehovoril v snahe prepustiť Ježiša, ale oni volali: „Ukrižuj, ukrižuj ho!“ Pilátova námietka, že Ježiš nič zlého neurobil, ľud len viac poburuje.

Pilát sa teda vracia ku svojmu pôvodnému zámeru: „Potrestám ho teda a prepustím.“ Ale oni naliehali na neho s veľkým krikom, aby Ježiša ukrižoval, ich krik sa rozmáhal a Pilát sa začal obávať vzbury ľudu. Rozhodol sa, že dá Ježiša zbičovať a dúfal, že pohľad na krv ľud uspokojí.

Pilát vidí, že vyčerpá všetky prostriedky, ako by mohol Ježiša prepustiť a neuskodiť pri tom sebe. Vzal vodu a umyl si ruky pred ľuďmi a povedal: „Nemám vinu na krvi tohoto spravodlivého.“

Ľud pochopil, že týmto u nich známym obradom sa Pilát očisťuje od krvi nevinného a vlastne tým všetku vinu zvaluje na nich. Aby ho povzbudili a aby sa nezlakol preliatej krvi, odpovedali: „Krv jeho na nás a na naše deti.“

Po tomto Pilát prepustil Barabáša na slobodu.

Ježiš stojí zoči-voči krvilačnému a sfanatizovanému davu, tej luze, po-

štvej veľkňazmi, ktorá cíti, že si teraz môže vynútiť podívanú. Stojí v jednom rade s vrahom, je s ním zrovnávaný a je daná prednosť a tým i sloboda Barabášovi. Sú medzi nimi zaiste i niektorí z tých, čo pred niekoľkými dňami volali: „Hosana synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom, hosana na výsostiach!“ A sú tam i takí, čo majú sympatie k Ježišovi, ale boja sa ho zastať. Ježiš trpí touto nenávisťou, zaslepenosťou, túžbou vidieť krv. Aká len hrôza ide z burácajúceho kriu ľudu: „Ukrižuj, ukrižuj!“

A tá zbabelosť! Možno že tí najväčší krikúni boli spočiatku v menšine, ale ako sa ľudia ľahko prispôbujú, ako ľahko dostávajú strach, ako myslia len na seba! Aj Pilát je zbabelý, chce sa vyhnúť konfliktu, bojí sa o svoje postavenie cisárskeho prokurátora, bojí sa, aby neupadol do nemilosti u cisára. A tak stále ustupuje. Mal síce zmysel pre spravodlivosť, nesnažil sa vyvolať zdanie spravodlivého súdu, dokonca niekoľkokrát prehlasuje, že Ježiš je nevinný, a predsa sa rozhodne ho potrestať. Je to hodina, keď zlý duch opanoval Piláta aj množstvo ľudu. Nenávisť dokáže byť úplne slepá, nehrozí sa ani vlastného sebazničenia, len aby dosiahla svoje, preto volajú dokonca: „Krv jeho na nás a na naše deti.“

Je na mieste otázka aj pre každého z nás: Dokážem slobodne usudzovať bez ohľadu na prevládajúcu mienku? Nepodlieham najrôznejšej móde v sna-

he, aby som sa neodlišoval, aby som nebudil pozornosť, ktorá by mi mohla škodiť? Nenechávam sa strhnúť väčšinou? Ale som aj otvorený voči novým pohľadom na veci v snahe vidieť skutočnosť zo všetkých strán i viac do hĺbky, alebo sa stále pohybujem vo vyjadrených kolajach predsudkov?

Ježiš nám dal príklad, ako sa správať vo chvíľach, keď nie je možné navonok nič konať, pretože všetci okolo nás sú zaslepení, oklamaní diablom, vo vleku svojich vášní alebo ustráchaní. Stojí voči množstvu ľudí a zostáva svojim duchom u svojho Otca. Nesmie nás to prekvapovať, keď budeme nenávidení, ak budú ľudia z dôvodov, ktoré ani sami často nechápu, v našej prítomnosti často podráždení, zlostne voči nám naldení, neistí sami so sebou a preto o to viac halasiaci navonok.

Nemôžem očakávať a túžiť, že mi bude daná prednosť, veď ani Ježiš ju nedostal, bolo ním pohrdané, milší bol zločinec než Boží Syn.

Nestálosť židovského ľudu ukazuje, akú malú cenu má vonkajší úspech, keď sa ľudia bez hlbokého pochopenia priklonia k nejakému názoru či hnutiu. Ukazuje tiež, akú malú hodnotu má konanie človeka, ktorý sa správa ako jeden z davu, k akej strate individuality tam ľahko dochádza. Ukazuje to potrebu určitej samoty, aby človek dozrel v osobnosť.

(Z knihy M. Kretschner: Rozjímanie o utrpení Ježiša)

O živote Piláta sa vie veľmi málo. Pochádzal zo stavu rímskych rytierov (nižšej šľachty). Po väčšinu roka bol sídlom jeho úradu prefekta Herodesov palác v Cézarei. Len v čase veľkých židovských sviatkov prichádzal prefekt do Jeruzalema, aby zabezpečoval verejný pokoj a poriadok.

* * *

Podľa cirkevného spisovateľa Origena (2. storočie) ortodoxní kresťania veria, že Prokla, Pilátova manželka, sa stala kresťankou. Uctievať ju ako svätú.

* * *

Podľa jednej štúdie z roku 2012 nazrili geológovia pri skúmaní vrstiev usadenín v Mŕtvom mori na známky veľkého zemetrasenia medzi rokmi 26 – 36 po Kristovi.

* * *

Podľa cirkevného spisovateľa Tertuliana (3. storočie) sa vraj Pontius stal kresťanom. Isté to nie je.

SVIATOSŤ EUCHARISTIE

(Katechéza Svätého Otca Františka)

Eucharistia tvorí spolu s krstom a birmovaním jadro „kresťanskej iniciácie“ a je zdrojom samotného života Cirkvi. V tejto sviatosti lásky totiž pramení každá autentická cesta viery, spoločensťva a svedectva.

Už to, čo vidíme, keď sa zhromaždíme ku sláveniu Eucharistie, svätej omše, nám umožňuje vytušiť, čo sa chystáme prežívať. V strede priestoru, určeného k sláveniu, je oltár, stôl pokrytý obrusom, čo navodzuje dojem hostiny. Pri stole je kríž, ktorý ukazuje, že sa na tomto oltári prináša obeta Kristova. On je duchovným pokrmom, ktorého sa nám tam dostáva pod spôsobom chleba a vína. Vedľa obetného stola je ambón, teda miesto, od ktorého sa hlása Božie slovo a ktoré ukazuje, že sa tam zhromažďujeme, aby sme počúvali Pána, ktorý sa prihovára skrze Sväté písmo a že pokrmom, ktorý tam dostávame, je aj jeho Slovo.

Slovo a Chlieb sa so svätej omši stávajú jediným celkom ako pri Poslednej večeri, keď sa všetky Ježišove slová, všetky znamenia, ktoré urobil, kondenzovali v gesto lámania chleba a podávania kalicha, ktoré anticipovalo obeť kríža v slovách: „Vezmite a jedzte, toto je moje telo... Vezmite, pite, to je kalich mojej krvi.“

Ježišovo gesto pri Poslednej večeri je najzazším vdakyvzdaním Otcovi za jeho lásku a jeho milosrdenstvo. „Vdakyvzdanie“ sa po grécky povie „eucharistia“. Preto sa táto sviatosť nazýva Eucharistia. Je vrcholným vdakyvzdaním Otcovi, ktorý nás tak miloval, že nám z lásky dal svojho Syna. Výraz „eucharistia“ v sebe preto zahrňuje celé toto gesto, ktoré je gestom Boha a zároveň človeka, gestom Ježiša Krista, pravého Boha a pravého človeka.

Slávenie Eucharistie je teda oveľa viac, než púha hostina: je vlastne pamiatkou Ježišovej Paschy, ústredného tajomstva spásy. „Pamiatka“ neznamená len spomienku, púhe pripomenutie si, ale skutočnosť, že kedykoľvek slávime túto sviatosť, účastníme sa tajomstva umučenia, smrti a vzkriesenia Krista. Eucharistia je vrcholom spásenosného Božieho činu: Pán Ježiš sa

stáva chlebom, lámaným pre nás, lebo nás obdarúva svojím milosrdenstvom a svojou láskou, takže obnovuje naše srdce, naše bytie a spôsob, ktorým sa vzťahujeme k Nemu a k bratom. Preto keď pristupujeme k tejto sviatosti, hovorí sa jej „sväté prijímanie“ (*ricevere la Comunione* – doslova: prijať spoločensťvo – pozn. prekl.) To znamená, že mocou Ducha Svätého nás učast' na eucharistickom stole jedinečne a hlboko pripodobňuje Kristovi a dáva nám už tu predbežne zakúsiť plné spoločensťvo s Otcem, ktoré bude charakterizovať nebeskú hostinu, kde sa bude mo so všetkými svätými radovať z kontemplácie Boha z tváre do tváre.

Drahí priatelia, nikdy nedakujeme Pánovi dostatočne za dar, ktorý nám venoval v eucharistii! Je to veľký dar a preto je veľmi dôležité účastniť sa nedelnej svätej omše. Ísť na omšu nie len sa modliť, ale aj prijímať Eucharistiu, chlieb, ktorý je telom Ježiša Krista, ktorý nám dáva spásu, odpúšťa nám a zjednocuje nás s Otcem. Je krásne to činiť! Ideme na omšu každú nedelu, pretože je to deň Pánovho zmŕtvychvstania. Preto je nedela pre nás tak dôležitá. V Eucharistii vnímame vlastnú príslušnosť k Cirkvi, Božiemu ľudu, Božiemu Telu, k Ježišovi Kristovi. Nikdy nedokážeme pochopiť všetku jej hodnotu a bohatstvo. Prosme preto, aby táto sviatosť v Cirkvi nadalej uchovávala jeho živú prítomnosť a stvárniovala naše spoločensťvo v láske a zdieľanie sa podľa srdca Otcovho. A činíme tak po celý život, ale začína sa dňom prvého svätého prijímania. Je dôležité, aby sa deti dobre pripravili na prvé sväté prijímanie a aby každé dieťa k nemu pristupovalo, pretože je to po krste a birmovaní prvý krok k veľkolepej príslušnosti k Ježišovi Kristovi. (RV)

Eucharistické posolstvá v „modrej knihe“ Mariánskeho kňazského hnutia obsahujú tieto dátumy: 24. 12. 1977; 13. 7. 1978; 28. 7. 1978; 14. 6. 1979; 11. 2. 1983; 13. 9. 1984; 4. 4. 1985; 8. 8. 1986; 21. 8. 1987; 31. 3. 1988; 31. 8. 1988; 11. 9. 1988; 23. 3. 1989; 12. 4. 1990; 23. 6. 1990; 26. 2. 1991; 4. 5. 1991; 21. 11. 1993; 22. 2. 1994; 12. 10. 1995.

Tento zoznam urobil zosnulý Paul Sloan, tiež pán Mayor zo Suvy, z ostrova Fidži, horlivý člen MKH. On a jeho drahá manželka Annie hostili dona Gobbiho, keď bol v Suve.
P. Donald McIlraith

Kráľ prichádza

Ježiš so svojou družinou sa na ceste do Jeruzalema blíži k Betánii. Všetci cítia, že sa blíži niečo mimoriadne. V takej situácii Boh často ponúka ľuďom vzácnu príležitosť, aby s ním spolupracovali. Od doteraz celkom neznámeho človeka potrebuje dnes službu. Posiela svojich učeníkov, aby odviazali a priviedli jeho osliatko. Majiteľ sa iste mohol ohradiť, že niekto siahla na jeho vlastníctvo. Ozvali sa však len zahálači, ktorí tu postávajú. Počujú však zdôvodnenie, ktoré je zo všetkých najzávažnejšie a presvedčivé: *Pán ho potrebuje.*

Nezačul si aj ty už viackrát podobnú výzvu? Uvažuj, čo všetko by si mohol *odviazať* a dať Pánovi k dispozícii, aby mohol vstúpiť tam, kde je očakávaný. Urob to bez pýtania sa a bez otáľania, prejav pravú ochotu a veľkodušnosť. Nemusíš sa obávať, že o niečo prídeš. To, čo Pán od teba žiada, si nechce privlastniť pre seba, ale *hneď to zase vráti.* Veď všetko, čo máš, máš tak či tak od neho. Či to nie je pre teba významenie, ak si Pán vybral teba a niečo z tvojho, aby mohol zjaviť svoju slávu?

Ježiš si vybral *osliatko, na ktorom ešte nik nesedel.* Aj ty mu ponúkni prvotiny zo všetkého, čo si a čo máš. Nemá snáď právo, aby bol u teba vždy tým na prvom mieste? Priprav mu vo svojom srdci miesto, ktoré mu plným právom patrí.

Okolo Pána sa začalo šíriť radostné vzrušenie, ktoré veľmi rýchle zachvátilo i samotných apoštolov. Zrejme sa radujú, že si to ich Majster predsa len rozmyslel, že zanechal úmysel dovoliť starším, aby ho vydali pohanom. Teraz konečne dáva najavo, že prijíma kráľovský titul. Teda s veľkým nadšením prestierajú svoje plášte na zvieru i na cestu. To je pre nich ten dlho očakávaný obrat v situácii.

Ježišov vstup do Svätého mesta je skutočne okázalý. Nadišla chvíľa, keď sa otvorene hlási k tomu, že je Mesiáš. Doteraz sa vždy bránil, keď ho chceli vziať a urobiť kráľom, teraz však dáva ich ováciám voľný priebeh. Prichádza čas, aby predstavil plnú pravdu o svojom kráľovstve, v ktorom všetky

veci dostanú svoju pôvodnú pravú hodnotu. To, čo nepriateľ ľstivo nadhodnotil a zaodel lákavým leskom, bude pravdivo odhalené.

Toto mesto, do ktorého sprievod práve vstupuje, stále ešte ovládajú *učitelia a zákonníci*, ktorí kvôli svojej vlastnej náuke nechcú prijať Ježišovo učenie. Aký smutný osud si pripravuje posvätné mesto, ktoré prestiera svoje plášte a ratolesti, nie však svoje srdce a zmyslenie. Sám Boh *nad ním* nakoniec *zaplače.* Rozpor medzi ľudskými zámermi a Božími skutočnosťami môže dôjsť tak ďaleko, že chorý zabije toho, kto mu prináša uzdravenie. Dnešná *Hosana* sa tak paradoxne zmení na piatkové *Ukrižuj ho!*

Nakoniec sa však presvedčíme, že nejde o Ježišov omyl ani prehru, keď jeho korunou bude trnie, žezlom trstina a trónom kríž. Ujme sa svojej vlády práve tak, že sa dá dokonale pokoriť. Ako kruto sa premení jeho intronizačný sprievod! Kráľ v ňom príjme miesto toho najposlednejšieho z posledných, ako odsúdenec, vedený na smrť. Ale od chvíle, keď zaujme svoje miesto medzi nebom a zemou, aby zomrel svojou **kráľovskou smrťou**, *vtedy pritiahne všetkých k sebe.*

Hoci Ježiš dobre vie, aká vratká je priazeň tých, ktorí mu teraz privolávajú na slávu, a vie, čomu ide v ústrety, *nezdráha sa, necúva späť. Svoj chrbát vydá tým, čo ho zbijú, svoju tvár tým, čo budú trhať jeho bradu, neskryje svoju tvár pred potupou a slinou.* Je si totiž celkom istý svojou vecou, ktorú mu uložil Otec.

Ani k tebe sa nezdráha vstúpiť, i keď vie, čo mu vie pripraviť tvoja pýcha a vzdor, akým nevdakom niekedy odpovedáš na jeho lásku. Aby ťa nemusel odsúdiť, *dá odsúdiť sám seba.* Všetko, čo sa chystá podstúpiť, robí preto, aby ťa mohol *pritiahnuť k sebe, ako kvočka berie pod svoje krídla kuriatka. Záleží však na tebe, aby si naozaj chcel.*

Až utíchnu dnešné ovácie a hluk, dlho sa nad tým zamyslime a prosme Pána, aby sme *poznali aspoň tento deň, čo nám prináša pokoj.*

Môj Pane, *budem rozprávať svojim bratom o tvojom mene, budem ťa chváliť uprostred zhromaždení.*

(brat Amadeus, Svätlo)

Znamenie pre Mongolsko

Kedysi kresťanské a mariánske Slovensko, ktoré tak ľahkovážne stráca vieru, by si mohlo vziať príklad vernosti katolíkov z krajiny, kde ich je len toľko, že bolo možné ušit' a obliecť plášť Panny Márie z malých kúskov látky, ktoré jej darovali veriaci krajiny. Stalo sa tak 8. decembra 2022, keď kardinál Marengo, kňazi a mongolskí katolíci v katedrále sv. Petra a Pavla pri slávnostnej liturgii sa spoločne zasvätili Panne Márii a kardinál Marengo zveril pod jej ochranu celé Mongolsko.

Ako malá duchovná rodina pôsobia aj v Astane (Kazachstan) tri sestry Rodiny Panny Márie: sestra Magdaléna je aktívna v pastorácii mládeže, sestra Madeleine pracuje na biskupskom úra-

de a sestra Notburga na sekretariáte biskupskej konferencie. Na jar roku 2022 prvý raz zasadla novozaložená Konferencia biskupov Strednej Ázie. V homílii bola spomenutá zaujímavá informácia o neobvyklej udalosti v jednej z ázijských krajín, v Mongolsku, čo zaujalo aj sestru Notburgu. Ale nielen ju. Mons. Mumbiela Sierra, predseda biskupskej konferencie, tento príbeh viackrát spomenul, keď sa u nej zastavil v kancelárii. Táto udalosť z misijného územia opäť jedinečným spôsobom poukazuje na povolanie Panny Márie – Matky každého jednotlivého človeka a Matky všetkých národov. Pritom vôbec nezáleží na tom, či o tom človek vie alebo nie; či to chce alebo nechce. Panna Mária nebráni svojim deťom, aby ju nachádzali a stretali sa s ňou

kedykoľvek, aby ju ako Matku objavili kedykoľvek, aj v tých najchudobnejších a najodľahlejších kútoch sveta.

Táto spomínaná udalosť nás teraz zavedie viac než 3000 km východne od

Astany, do vnútrozemia Mongolska, do „krajiny večne modrého neba“, ktorá je svojimi nekonečnými stepami a púšťou Gobi takmer 32-krát väčšia než Slovensko. Túto príhodu rozprával 48-ročný kardinál Mons. Giorgio Marengo, ktorý je od roku 2003 mariánskym misionárom v Mongolsku. V roku 2020 bol tento Talian zo severu vysvätený v turínskej bazilike Consolata na biskupa a menovaný apoštolským prefektom mongolského hlavného mesta Ulambáataru. A tak 27. augusta 2022 sa stal najmladším členom kardinálskeho kolégia a hovorí sa, že Pannu Máriu – Consolatu, nemá zobrazenú len vo svojom erbe, ale veľkú lásku k nej má vpísanú i „vo svojej DNA“. Do jej rúk vložil svoju pastoračnú službu a o nej ako aj o svojej milovanej misijnej krajine, ktorá je pre nás tak málo známa, hovorí s oduševnením a s láskou:

»Mongolsko je fascinujúce. Krásne je tým, že je tu mnoho kontrastov: podnebie s obrovskými rozdielmi medzi teplotou v lete (+40°C) a v zime (-40°C), moderné a v každom ohľade vyspelé hlavné mesto v protiklade so zvyškom prevažne chudobnej krajiny, ktorú charakterizuje dodržiavanie stáročných tradícií, nomádsky spôsob života a chov dobytku. Má púhych 3,3 milióna obyvateľov, prevažne budhistov

a je jednou z najredšie obývaných krajín sveta. Po páde komunistického režimu v Európe a po rozpade bývalého Sovietskeho zväzu prešlo Mongolsko mnohými zmenami a od roku 1992 je nezávislou krajinou. Takisto Katolícka cirkev Mongolska, ako najmladšia v celej Ázii, oslávila v máji 2022 s 1400 veriacimi 30. výročie svojho vzniku. Už tu spomínaná udalosť pred dvoch rokov, ako ju rozpráva Mons. Giorgio Marengo, dala Mongolsku jasné znamenie.

„Všetko začalo v roku 2013 v meste Darkhan na severe krajiny. Toto mesto je vzdialené dobrých 200 kilometrov od hlavného mesta Ulambáataru. Istá veľmi chudobná žena menom Tsegtseg (kvet alebo aj Kvetá) sa podobne ako aj mnohí iní chudobní, aby prežila, prehrabávala v odpadkoch. Jedného dňa na mestskom smetisku našla drevenú sošku Panny Márie. Hoci bola budhistkou, o Panne Márii už niečo počula od sestier Matky Terezy, ktoré sa v tomto regióne venovali chudobným. Očistila teda sošku a šťastná si ju vzala domov, pri čom si hovorila: „Táto krásna pani chce zostať u mňa.“ Po nejakom čase sestry Matky Terezy navštívili Tsegtseg doma a veľmi ich prekvapilo, keď u chudobnej ženy s budhistickými koreňmi videli sošku Panny Márie. Dozvedeli sa od nej, ako sa soška dostala

do domu tejto chudobnej ženy a podarilo sa im Tsengtseng presvedčiť, aby ju venovali kostolu Panny Márie Pomocnice kresťanov v Darkhane. V tomto kostole zostala spomínaná soška niekoľko rokov.

Keď som bol v roku 2021 na pastoračnej návšteve v tejto oblasti, dozvedel som sa, kde a ako sa táto soška našla a chcel som o tejto zvláštnej udalosti pohovoriť s dotýčnou ženou. Ved' už samotný fakt, že sa takým spôsobom a na takom mieste uprostred nekresťanskej krajiny našla socha Panny Márie, bol nanajvýš neobvyklý. Keď som uvidel sochu Nepoškvrennej, podobnú tej v Lurdoch, spontánne som pomyslel na smetisko Massabielle, na miesto, kam v časoch sv. Bernadetty, chodili pásť ošípané. A tu sme mali podobné nedôstojné a nevzhľadné miesto, vlastne tiež smetisko. Kládol som si otázku, či nám Mária týmto nálezom nechce niečo povedať.“

Kardinál Marengo je presvedčený, že malá lurdska soška z Durkhanu je vzácnym posolstvom pre celú Cirkev v Mongolsku a potrebuje dôstojné miesto. Drevenú sošku Panny Márie preniesli do biskupskej kaplnky v Ulambátare a na nové miesto ju medzi inými doprevádzala aj Tsengtseng.

(VS)

Inaugurácia Capelinhy v českom Koclířove

V sobotu 2. septembra 2023 bola v Česku, na severe Moravy, v obci Koclířov u Svitav, na mieste nazývanom „Českomoravská Fatima“ inaugurovaná Capelinha – replika fatimskej kaplnky Zjavení, určená pre krajiny strednej a východnej Európy. Za prítomnosti mnohých hostí, delegátov trinástich krajín strednej a východnej Európy, pápežského nuncia v Českej republike Mons. Jude Thaddeusa Okola, kráľovohradského biskupa Mons. Jana Vokála a ďalších biskupov Capelinhu v Koclířove požehnal kardinál Dominik Duka.

Slávnosti sa zúčastnila aj oficiálna delegácia zo Slovenska.

Homíliu pri slávnostnej svätej omši ku cti Panny Márie predniesol pápežský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo. Privítal prítomných a pokračoval:

„Všetkých nás tu spája jedna vec: posolstvo Panny Márie vo Fatime, jej výzva celému ľudstvu k modlitbe a prinášaniu obetí. Chce, aby sme sa všetci vážnejšie snažili prestať páchať hriech, pretože hriech uráža jej Syna, Ježiša. Preto sme prišli vo všetkej prostote a pokore.

Ja naozaj obdivuhodné si všimnúť prostotu tohoto miesta a tohoto prostredia v Koclířove. Je to ďalšia Fatima.

Pri tejto slávnosti sa cítim ako doma: s fatimským posolstvom som spojený od narodenia. Narodil som sa vo farnosti Panny Márie Fatimskej, vo farnosti Panny Márie Fatimskej som bol pokrstený, vo farnosti Panny Márie Fatimskej som prijal prvé sväté prijímanie. Svoje povolanie ku kňazstvu som prijal vďaka fatimskému posolstvu. Ako mladí seminaristi – vo veku 14 a 15 rokov sme mali za úlohu každú nedeľu o štvrtej večer kázať deťom i dospelým o fatimskom posolstve.

Keď som bol v roku 1983 vysvätený na kňaza, čo bol jediný rok, keď som naplno pracoval vo farnosti, bola mojou hlavnou úlohou starostlivosť o viac ako 1200 malých detí v našej katedrálnej farnosti pod hlavičkou Ružencovej krížovej cesty. Všetky tieto deti sa každý večer schádzali vo svojich uliciach, aby sa modlili ruženec a učili sa uvádzať do praxe posolstvo Panny Márie z Fatimy. Chodil som od skupiny ku skupine, navštevoval som ich a modlil sa s nimi, ako sa len dalo. Na prvé soboty v mesiaci sa potom schádzali na svätú omšu a ruženec vo farskom centre.

Dnes pri tomto našom slávnostnom stretnutí sa s vami chcem podeliť o tri body: po prvé o Márii ako najvyššej cti nášho rodu; po druhé o Márii ako našej Matke; po tretie o prosbách našej Matky Márie vo Fatime...“

Celú túto avízovanú úvahu uverejníme v nasledujúcom čísle nášho časopisu Máriina doba 2/24.

Prvé písmená napísané v našej reči

Môžeme byť hrdí na to, akú hlbokú symboliku majú písmená, ktoré pre nás vytvoril svätý Konštantín. Prvá veta napísaná v Hlaholike je z evanjelia svätého Jána:

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.

Iskoni bje Slovo i Slovo bje u Boga Bog bje Slovo Jn1,1

Zaujali ma prvé dve písmená: IS Prvé písmeno I vyjadruje starý zákon. Na začiatku nebolo ešte zjavené tajomstvo Svätej Trojice.

Druhé písmeno S vyjadruje Nový zákon. Príchodom Slova, ktoré sa stalo Telom, sa nám zjavuje tajomstvo Svätej Trojice. Úžasné, že prvými dvoma písmenami je vyjadrený zmysel celého nasledujúceho biblického textu.

Starozákonné biblické texty nemali nadpisy. Nadpis tvorili prvé písmená. Tie boli zvýraznené a vyjadrovali obsah celého textu.

Centrum celej abecedy je písmeno **S – SLOVO Je to JEŽIŠ**

A práve od tohto **SLOVA** je odvodený názov nášho národa. Sme **Slovania, Slovieni, Slováci.**

Sme národom SLOVA v pravom slova zmysle. **Naším stredom je Kristus: SLOVO** ktoré sa stalo telom. Naším patrónom je tá, ktorá ho priviedla na svet. V jej lone sa Slovo telom stalo. Zvláštnosťou je aj dátum vzniku Slovenskej republiky. 1. 1. 1993 sviatok Panny Márie Bohorodičky. Taktiež Uznanie slovanského liturgického jazyka bolo slávnostne schválené pápežom v Ríme na Vianoce 1. 1. 868 Schvalovaciu bulla bola položená k Betlehemským jasliam. Tam, kde sa **SLOVO** narodilo.

Toto SLOVO je našim najväčším bohatstvom, ktoré môžeme ponúknuť tomuto svetu. mrp

Pramene:

HLAHOLIKA posvätné dedičstvo Slovákov

2010

HLAHOLIKA ogorod sedmopočetníkov 2009

KATECHÉZA

Svätého Otca Františka

Svätá omša (5) Bohoslužba slova – dialóg medzi Bohom a jeho ľuďom

Bohoslužba slova tvorí konštitutívnu časť svätej omše, pretože sa zhromažďujeme práve preto, aby sme načúvali tomu, čo pre nás Boh učinil a čo mieni učiniť. Ide o skúsenosť, ktorá sa nadobúda „v priamom prenose“ a nie z druhej ruky, lebo „keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo, Boh sám hovorí k svojmu ľudu a Kristus, prítomný svojím slovom, hlása radostnú zvesť.“ (*Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 29; porovn. Sacrosanctum concilium, 7,33*)

Keď znie Božie slovo – čítanie, žalm a evanjelium – máme otvoriť svoje srdce, pretože k nám hovorí sám Boh, teda nemyslieť na niečo iné alebo s niekym hovoriť.

Vysvetlím, k čomu pri čítaní Božieho slova dochádza. Biblický text totiž prestáva byť písmom a stáva sa živým slovom, ktoré hovorí sám Boh tu a teraz. Skrze lektora nás oslovuje Boh a dovoláva sa nás, ktorí s vierou naslúchame. Duch, ktorý „hovoriť ústami prorokov“ (*Krédo*), inšpiroval svätopisca, „aby Božie slovo naozaj spôsobovalo v srdciach to, čo počúvame ušami.“ (*Úvod k omšovému lekciónáru, 9*). K počúvaniu Božieho slova je potrebné mať otvorené nielen uši, ale aj srdce. Boh hovorí a my mu dopriavame počutia, aby sme potom uskutočňovali to, čo sme počuli. Je veľmi dôležité počúvať. Niekedy možno dobre nerozumieme, pretože niektoré čítania sú trochu náročné. Boh k nám však hovorí aj inak a my to počúvame v stíšení.

Potrebuje počúvať! Ide totiž o život, ako trefne pripomína prenikavý postreh, že „nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt 4,4); o život, ktorý nám dáva Božie slovo. V tomto zmysle hovoríme o bohoslužbe slova ako o „stole“, ktorý prestiera Pán, aby sýtil náš duchovný život. Tento bohato prestretý stôl otvára široký prístup k pokladom Biblie (porovn. *Sacrosanctum concilium, 51*) ako Starého, tak Nového

zákona, pretože v nich Cirkev hlása jedno a to isté Kristovo tajomstvo (porovn. *Úvod k omšovému lekciónáru, 5*). Pomyslime na bohatstvo biblických čítaní, ponúkané tromi biblickými cyklami, ktoré nás vo svetle synoptických evanjelií sprevádzajú počas liturgického roka. Je to obrovské bohatstvo! Rád by som tu podčiarkol aj význam rezponzóriového žalmu, ktorý má ulahčovať meditáciu predchádzajúceho čítania. Je vhodné žalm spievať, aspoň jeho odpoveď (porovn. *Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 61; Úvod k omšovému lekciónáru, 19-22*).

Liturgický prednes samotných čítaní spolu so spevmi zo Svätého písma vyjadruje a podporuje cirkevné spoločenstvo, sprevádza všetkých a každého. Je preto jasné, prečo je zakázané opomínať čítania a nahrádzať ich nebiblickými textami. Započul som, že niekde bola čítaná nejaká novinová správa, pretože to bola novina dňa. To nie! Božie slovo je Božie slovo! Noviny môžeme čítať potom. Takáto subjektívna voľba totiž ohrozuje a narušuje dialóg, ktorý prebieha medzi Bohom a jeho ľuďmi v modlitbe. Je naopak potrebný dôstojný ambón a užívanie lekciónára, vhodných lektorov a žalmistov. Je treba hľadať vhodných lektorov, ktorí dokážu čítať dobre, nie takých, ktorí kolia slová, takže ničomu sa nedá rozumieť. Sú potrební dobrí lektori, ktorí sa pred omšou pripravujú a vyskúšajú si to, aby dobre čítali. To potom vytvára atmosféru vnímavého stíšenia. „Bohoslužba slova sa má sláviť tak, aby viedla k rozjímaniu, je preto nutné vyvarovať sa akéhokoľvek unáhlovania, ktoré je na prekážku uzobranosti. Do bohoslužby slova vhodne patria aj krátke chvíle mlčania, prispôbené zhromaždeniu – v nich nech srdce s príspevom Ducha Svätého prijíma Božie slovo a pripravuje odpoveď modlitbou.“ (*Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 56*)

Vieme, že slovo Pána je pomoc, ktorú nutne potrebujeme, ak nemáme

zablúdiť, ako výstižne podotýka Žalmista, ktorý sa obracia na Pána s vyznaním: „Svetlom mojim nohám je tvoje slovo a svetlom pre moju cestu.“ (Ž 119,105) Ako by sme mohli konať svoju pozemskú púť s jej námahami a skúškami, keby sme neboli pravidelne živení a osvecovaní Božím slovom, ktoré znie v liturgii?

Určite nestačí počúť len ušami, bez toho, aby sme prijímali aj srdcom siatbu Božieho slova a umožnili, aby prinieslo úžitok. Spomeňme si na podobnosť o rozsievачovi a rozdielnych výsledkoch v závislosti na odlišných typoch pôdy. Pôsobenie Ducha Svätého, ktorý prepožičiava tejto odpovedi účinnosť, potrebuje srdce, ktoré sa necháva ovplyvniť a kultivovať, takže to, čo počuje v omši, prechádza do každodenného života podľa pokynu apoštola Jakuba: „Slovo musíte uvádzať v skutok, a nie aby ste ho len počúvali. To by ste klamali sami seba.“ (Jak 1,22) Božie slovo v nás putuje, počúvame ho ušami a prichádza do srdca, odkiaľ prejde do rúk, kde sa mení na dobré skutky. Toto je trasa, ktorú musí prejsť, od uší cez srdce až k rukám. Tomu sa učme.

(RV)

Z našej pošty:

„Ďakujem za úžasný časopis Máriinu dobu. *Nataša H.*“

* * *

(najnovšie už hlavne z e-mailovej...)

„S pani Annou Vás srdečne pozdravujeme a prajeme požehnaný nový rok. Budte požehnaná! Pani Anna už číta „modrú knihu“ a veľmi sa jej teší, že je veľmi hodnotná pre ňu a ďakuje Vám. *Dana S.*“

* * *

„Tiež sa Vám chcem poďakovať za časopis MD. Je pre mňa vždy veľkým povzbudením ho čítať a vždy načerpám z neho veľa síl do života. Ďakujem za Vás Panne Márii a prosím, aby Vás naďalej viedla, chránila a pomáhala aj v tomto Novom roku... *Erika Sz.*“

* * *

(... ale aj z bankového výpisu:)

3 19.11.2023 **Bezhotovostný vklad**
 SK85 0200 0000 005 BIC: SUBAS
 Názov protiúčtu: Jozef
 KS: 0008
 Mariina doba - toto svetlo Panny Marie nesmie zhasnúť

DEKANÁTNE VEČERADLO V BOLKOVCIACH

Je ráno 14. október 2023 a veriaci DOLNÉHO NOVOHRADSKÉHO DEKANÁTU sa ponáhľajú na pobožnosť VEČERADLA MKH v Bolkovciach.

Kostol Panny Márie Fatimskej sa pomaly zaplňa. Začíname sláviť večeradlo, ktoré vedie duchovný otec Slavomír Marko z Lučenca. Modlíme sa radostný ruženec za víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie vo svete. Do modlitieb vkladáme svoje rodiny, prosíme aj za zmier na Ukrajine a v Izraeli.

Na naše večeradlo prijal pozvanie Mons. Vladimír Vojtašák, ktorý prítomných zaujal pútavou prednáškou.

Po krátkej prestávke sme sa pomodlili ruženec svetla, ktorý viedol pán farár Marián Slovák. Večeradlo pokračovalo svätou omšou, ktorú celebroidal páter Dominik Pavol z farnosti Lučenec-Rúbanisko. Pri svätej omši nás páter Dominik požehnal relikviou fatimských detí. Po adorácii sme prešli dedinou so sochou Panny Márie Fatimskej.

Do budúcnosti chceme pokračovať v dekanátnych a diecéznych večeradoch,

preto už máme ďalšie pozvanie do farnosti Jaklovce.

Sme radi, že nás Panna Mária vedie a my radi počúvame jej volanie, radi všetko vkladáme do jej Nepoškvrneného Srdca a premodliujeme všetko, čo sa deje vo svete. Radi sa modlíme večeradlo, radi organizujeme večeradlá a aj kňazi nám vychádzajú v ústrety, je to požehnanie pre jednotlivé farnosti. Sme vďační našim kňazom, že sa nám s láskou venujú aj keď veľakrát nemajú času nazvyš. Všetko však robíme na Božiu chválu a požehnanie pre farnosti, rodiny a celý svet. Radi by sme privítali do MKH aj ďalších ľudí, aby nás čo najviac prichádzalo na večeradlá. Keď chceme skutočne dosiahnuť želanú zmenu a urobiť čosi cenné pre víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie a pre našu Zem, muselo by prísť o zmenu v našich zaužívaných návykoch. Ale kde je vôľa, tam je cesta. Istotne si dokáže viac ľudí nájsť príležitosť na modlitby vo večeradle. (-VB-)

Oznam

Videonahrávky „Na pulze dejín spásy“ 1 aj 2 máme aj na USB-kľúči, obe voľiteľne v jazykových verziách slovenskej, talianskej a anglickej – cena USB-kľúča je 4,- Euro. -r-

Príjem 2% z daní

máme vybavený aj na tento rok. Vid na www.mkh.sk.

Vlani sme dostali 444,69 Euro, vďaka a Pán Boh odmeň! *redakcia*

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíritelov a účastníkov večeradiel.

MKH

Zadná obálka

Vnútroňá:

1-6 Večeradlá pri Morovom stípe v Bratislave ako verejné svedectvo o zjaveniach Panny Márie vo Fatime od mája do októbra pokračujú vždy 13.-ho o 18.00 hod.

7-11 Nové priestory MKH v Bratislave na pôvodnej adrese.

12 Audiencia u otca arcibiskupa Zvolenského v Bratislave – rozhovor o výzve pápeža Františka na obnovu zasvätenia sa všetkých veriacich, spoločenstiev a modlitebných skupín Nepoškvrnenému Srdcu Márie.

13-15 Adventné večeradlo v rodine.

Vonkajšia:

1-10 Dekanátne večeradlo Dolného Novohradského dekanátu Rožňavskej diecézy v októbri 2023.

11-16 Posvätenie Capelinhy Strednej a Východnej Európy v Koclírove, čo je replika kaplnky Zjavení vo Fatime, dňa 2. septembra 2023.

Združenie Mártina Ľoba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

